

10. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

8. BŘEZNA 1998

Z obsahu:

Integrální spása

Jan Pavel II. při
generální audienci
18. února 1998
– strana 2 –

Obejít hřích?

Svědomy je
nejtajnější střed
a svatyně člověka...
– strana 4 –

Je třeba znovu vystavět starý kontinent

– strana 5 –

Eucharistické hymny Tomáše Akvinského

– strana 7 –

Budte chudí jako Boží Syn

Poselství Jana
Pavla II. k velkému
postu 1998
– strana 8 –

Proste, a bude vám dáno

Maria nás zve
k modlitbě růžence:
doma i v kostelích
– strana 9 –

Konečně povolání

Bílá kronika
– strana 12 –

*Každý křesťan se cítí
povolán k tomu,
aby sdílel strádání
a těžkosti toho druhého,
v němž se skrývá
sám Bůh.*

Integrální spása

Hřích je otroctví

V programové promluvě, kterou měl Ježíš v nazaretské synagoze na počátku své veřejné činnosti, vztáhl na sebe Izaiášovo proroctví, ve kterém Mesiáš vystupuje jako ten, který oznamuje *zajatcům propuštění* (Lk 4, 18; srov. Iz 61, 1–2).

Ježíš nám přichází nabídnout spásu, která znamená především osvobození od hříchu, ale týká se **našeho bytí jako celku** v jeho nejhlubších požadavcích a tužbách. Kristus nás osvobozuje od této tíže a od této hrozby a otvírá nám cestu k celistvému naplnění smyslu naší existence.

Ježíš nám v evangeliu připomíná, že hřích uvádí člověka do stavu otroctví: *Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu* (J 8, 34).

Osvobození musí být úplné

Když Židé hovoří s Ježíšem, mají na mysli svobodu především v jejím vnějším smyslu a hrdě se přitom opírají o výsadu, že jsou lidem Smlouvy: *Jsmo potomci Abrahámovi*

a nikdy jsme nikomu neotročili (tamt. v. 33). Ježíš však chce obrátit jejich pozornost na jinou svobodu, základnější, která není tak ohrožena zvenčí, jako spíše **úklady skrytými v srdci samého člověka**. Kdo je utlačován tyranskou a zhoubnou mocí hříchu, nemůže přijmout Ježíšovo poselství, ba ani jeho osobu, jediný pramen pravé svobody. *Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní* (tamt. v. 36). Jen Boží Syn totiž může dát lidem účast na své synovské svobodě tím, že jim dává účast na svém božském životě.

Osvobození nabízené Kristem odstraňuje hřích a s ním překážku, která brání navázat s Bohem přátelství a uzavřít s ním smlouvu. Pod tímto zorným úhlem se tedy jedná o smíření.

Korintským křesťanům píše apoštol Pavel: *Bůh nás smířil sám se sebou skrze Krista* (2 Kor 5, 18). Je to smíření, kterého dosáhl svou obětí na kříži. Z ní pramení onen pokoj, který spočívá v základní shodě lidské vůle s vůlí Boží.

Tento pokoj se netýká jen vztahů k Bohu, nýbrž i vztahů mezi lidmi. Kristus je *naš pokoj*, protože sjednocuje ty, kteří v něho věří, tím, že je *usmířil s Bohem v jednom těle* (srov. Ef 2, 14–16).

Spása spočívá v lásce

Velkou útěchu nám poskytuje vědomí, že se Ježíš neomezuje na to, aby osvobodil srdce z vězení sobectví, ale **uděluje každému božskou lásku**. Při poslední večeři stanoví nové přikázání, které má charakterizovat společenství, jež sám založil: *Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás* (J 13, 34; 15, 12).

Novost tohoto přikázání lásky spočívá ve slovech: *jako*

jsem já miloval vás. Ono „jako“ naznačuje, že **Mistr je vzor**, který mají učedníci napodobovat, ale zároveň ukazuje, že on je **principem a zdrojem vzájemné lásky**. Kristus uděluje učedníkům sílu milovat tak, jako miluje on, pozvedá jejich lásku na vyšší úroveň své vlastní lásky a vybízí je k tomu, aby **zbořili přehradu, které lidi navzájem oddělují od sebe**.

V evangeliu se mocně projevuje jeho vůle **odstranit jakoukoliv diskriminaci a vylučování**. Překonává překážky postavené do cesty styku s malomocnými, kteří jsou podrobena trýznivé izolaci. Láme obvyčej a pravidla, které mají izolovat ty, kteří jsou považováni za *hříšníky*. Nepřijímá předsudky, které staví ženu do podružného postavení, přijímá ženy do svého doprovodu a staví je do služeb svého království.

Učedníci mají v budoucnu napodobovat jeho příklad. Vstup Boží lásky do lidských srdcí se projevuje zvláštním způsobem v závazku **milovat nepřátele**. *Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce. Protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a dešť posílá na spravedlivé i nespravedlivé* (Mt 5, 44–45).

Spása se týká celého člověka

Ježíšova spása začíná v srdci, avšak rozšiřuje se na různé

oblasti lidského života: duchovní i tělesné, osobní i společenské. Tím, že Kristus svým křížem přemohl hřích, zahajuje **hnutí všeobecného osvobození**. On sám během svého veřejného života uzdravuje nemocné, osvobozuje z moci démonů, pozdvihuje člověka z každého utrpení a označuje to za znamení Božího království. Učedníkům říká, aby při hlásání evangelia činili podobně (srov. Mt 10, 8; Lk 9, 2; 10, 9).

Kristovi učedníci jsou povoláni, aby – když ne skrze záznaky, které závisejí také na Boží vůli – pak jistě prostřednictvím skutků bratrské lásky a úsilím o rozvoj spravedlnosti přispívali účinně k odstranění příčin utrpení, jež pokořují a sužují člověka.

Je jistě nemožné, aby na tomto světě byla bolest zcela překonána. Na pouti každé lidské bytosti zůstává tíživá vyhlídka na smrt. Ale všechno dostává nové světlo z velikonočního tajemství. Utrpení prožívané s láskou a spojené s Kristovým utrpením přináší plody spásy: stává se *spásonosnou bolestí*. Ba i smrt přijatá ve víře získává uklidňující podobu přechodu do věčného života v očekávání vzkříšení těla. Z toho lze učinit závěr o hloubce a bohatství spásy, kterou přinesl Kristus. On přišel, aby spasil nejen celé lidstvo, nýbrž i **celého člověka**.

*Bolletino Vaticano
Mezilitulky a zvýraznění
redakce Světla*

DALŠÍ PASTORAČNÍ NÁVŠTĚVA

8. února navštívil Svatý otec další farnost své římské diecéze. Je to farnost Božského Dítěte v Saccopastore. Ve své homilii zdůraznil význam misí, které byly zahájeny ve městě Římě, a požádal věřící, aby hlásali evangelium slovem, ale především svými skutky tím, že jsou v souladu s evangeliem.

L'Osservatore Romano

Důvěrně s Otcem

Zamyšlení nad čteními 2. neděle postní

**Toto je můj milovaný Syn,
toho poslouvejte...**

První čtení tě zavede do dávných časů v zemi kananejské. Abrám, který šel za hlasem Hospodinovým z Uru až do těchto zaslíbených končin, dostal po vítězné bitvě, v níž zachránil rodinu svého bratra a jeho majetek, požehnání od kněze a krále Melchizedecha. Jako vyvolený praotec velkého národa stojí však zatím v zaslíbené zemi bez potomka. Proč se tak děje právě jen jemu?

To, co si Bůh vyvolil, patří jemu. Abychom nespolehnali na sebe, sluší se, aby bylo právě z naší bezmocnosti zřejmé, co je jeho dar a jeho požehnání. Boží úrdek se nejzřetelněji splní právě tehdy, když zklame to, co je lidské. Jediné, na co se můžeš opravdu spolehnout, je Hospodinovo slovo. Ale tak jako proti vší naději plní své slovo Bůh, tak i ty buď věrný a plň své sliby svému Bohu. Přines mu ochotně jako Abrám oběť, k níž tě vyzývá, a s rozhodností zažeň všechny dotěrné a dravé supy, kteří by tě chtěli o ni připravit. Ačkoliv se ti zdá, že jsi na svěřeném poli tak sám a proti všem, neohlížej se na svou bezmocnost a věř Hospodinu: *Nic se neboj, já jsem tvůj štít, tvá přehojná odměna* ⁽¹⁾.

Jestliže se Abrám ptá, *podle čeho pozná, že dostane tuto zemi v majetek*, není to jeho nedůvěra, ale jeho spravedlnost. Nechce si přivlastnit nic, o čem nemá jistotu, že je to od Hospodina.

Abrahám ve své spravedlnosti si nepřivlastňuje ani to, co je jeho, a jde tak daleko, že je připraven obětovat i svého jediného syna. Neboj se, že by Bůh byl méně velkodušný než jeho služebník. Ani tobě nebude nic scházet, budeš-li přijímat jen to, co je z Boží vůle a co je spravedlivé. *Když Bůh vlastního Syna neušetří, ale vydá ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní?* ⁽²⁾

Ať jsou ti jakkoliv vzdálené podmínky a poměry, v nichž Abrahám žil, může ti být příkladem a povzbuzením tím, v jak důvěrném styku byl s Hospodinem. Skutečná víra se projevuje poslušností a důvěrou. Nedomnívej se, že Bůh promlouval jen k dávným patriarchům. Má stejný zájem rozmlouvat i s tebou. Není Boží mlčení spíše lidskou hluchotou?

Přenes se proto na horu Tábor, kam Ježíš vystoupil, *aby se modlil*. Vzal s sebou své učedníky, aby viděli, jak se modlí jejich Učitel. *Jeho tvář nabyla jiného vzhledu*. Zrcadlila se v ní nekonečná velebnost a dobrota Otce, s nímž tak důvěrně rozmlouvá. V tom je síla víry, že tě může povznést až na vrchol hory k rozhovoru s Bohem tváří v tvář. Je mnohem více toho, co chce Bůh říct tobě, než toho, co bys chtěl povědět ty. Tak jako vedl Abraháma a jako vede svého vlastního Syna, tak povede i tebe. Cíl je stále stejný: **zaslíbená země**. Jen si poslechni, o čem mluví Pán se dvěma patriarchy: *o své cestě, která se naplní v Jeruzalémě*, protože právě o této cestě hovořil se svým Otcem. Její konečné *naplnění* není v utrpení a potupné smrti, ale **ve slavném zmrtvýchvstání**. To, co v této modlitbě spojuje Otce a Syna, je skutečnost **společné oběti**, která pak vyústí do slávy. Syn by nemohl vystoupit na kříž, kdyby jej neobětoval sám Otec. A velikost této oběti je přímo úměrná lásce, jakou Otec od věčnosti miluje svého jednorozeného Syna. Ježíš svou poslušností otevírá cestu oběti svého Otce. Bůh s tebou nikdy nejedná jednostranně. Žádná oběť, kterou od tebe žádá, není pouze tvou obětí, ale je zároveň **jeho obětí** a každý z vás se na ní podílí podle míry své lásky.

Dokud se díváš jen sám na sebe, nechápeš, o čem s tebou Bůh chce rozmlouvat. Tvoje člověčenství se brání, když je řeč o cestě oběti. Raději *upadá do těžkého spánku*. Ale Duch svatý tě dnes přivádí na horu Tábor, aby ses opřel o toho, který spojuje člověčenství s božstvím: *Toto je můj milovaný Syn, toho poslouvejte*. Ve chvíli, kdy jen rozmlouvá o své cestě, jeho tvář již září slávou. Jaká bude, až tuto cestu *naplní*?

Pane Ježíši, *dobře je, že jsem zde*. Vzals mě s sebou, ačkoliv jsem se *choval jako nepřítel tvého kříže*. *Všechna moje snaha je obrácena jen na věci pozemské*. Ale tvoje moc, silná jako tvoje láska, si *může podřídit všechno*. Proměň moje ubohé člověčenství, abych naplnil svou cestu podle tvého příkladu. Proč se tak bojím, když *ty jsi mé světlo a má spása*? ⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Gen 15, 1;

⁽²⁾ Řím 8, 32;

⁽³⁾ srov. resp. Žalm 27

1. čtení – Gn 15,5–12.17–18

Bůh vyvedl Abráma ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ – a dodal: „Tak (četné) bude tvé potomstvo!“ (Abrám) Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. (Znovu) mu pravil: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví.“ (Abrám) řekl: „Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?“ (Bůh) mu řekl: „Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku a holoubě.“ (Abrám) mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abrám je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abrám upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň. Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle – dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abrámem smlouvu a řekl: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu!“

2. čtení – Flp 3,17–4,1

Bratři, jednejte všichni tak, jak jednám já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všechno. A tak, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a kornu, stůjte v Pánu pevně, milovaní!

Evangelium – Lk 9,28b–36

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padala na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouvejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

Obejit hřích?

Motto: Svědomí je nejtajnější střed a svatyně člověka; v ní je sám s Bohem, jehož hlas mu zaznívá v nitru. (KKC 1795)

V přirozeném řádu lidské společnosti platí, že každý její člen je povinen seznámit se s pravidly, jimiž se tato společnost řídí. Je tomu tak proto, že od dodržování těchto pravidel závisí zdravý chod společnosti.

Podíváme-li se třeba na takový úsek, jakým je silniční doprava, vidíme, že její fungování je závislé od správných znalostí a důsledného dodržování pravidel silničního provozu. Společnost sama dohlíží na to, aby do silničního provozu nevstupoval nikdo, kdo není schopen správně ovládat dopravní prostředek a dodržovat pravidla, jimiž se provoz na silnici musí řídit. Přijedu-li např. k místu, kde je snižená rychlost, musím respektovat příkaz k jejímu snížení, i když vůbec neznám důvod, proč tomu tak je. Někdo jiný, kdo je za provoz na tomto úseku odpovědný, posoudil situaci a stanovil nejvyšší bezpečnou rychlost. Mně pak nezbyvá, než jeho příkaz respektovat. Nikdo mě při tom nemůže obvinít ze slepé poslušnosti. Sám přece nejsem schopen posoudit ani odhadnout, jaké ná-

sledky by mohla mít rychlost vyšší než povolená. Má kázeň není ani slepá, ani neuvážená, protože respektuje autoritu, která ví, co dělá, když požaduje, abych se choval tak či onak. Je to v zájmu mé bezpečnosti a mého dobra.

I v mravním řádu platí obdobná situace. Jako věřícímu člověku mi není neznámá nejvyšší Autorita, která jej stanovila. Věřím a důvěřuji jí, že tak učinila s nejvyšší možnou znalostí a současně s nejvyšší možnou dobrotou, která sleduje jediné můj prospěch a mé dobro. Dobrovolné a uvědomělé respektování mravního zákona je tedy více než jen optimalizace mého chování v dané situaci. Je současně projevem mé úcty i vděčnosti k mému Stvořiteli. Veškeré mé jednání i myšlení, ať už se samo týká kohokoliv a čehokoliv, má svůj vztah také k Bohu a nikdy nebude »čistě mou záležitostí«.

Bez ohledu na to, jaká je moje vyspělost, moje vzdělání nebo můj věk, zůstávám vůči svému Stvořiteli a nejvyššímu Tvůrci veškerého řádu v poměru, který nejlépe vyjadřuje vztah docela malého dítěte k nejvyšší moudrému a dobrému otci. Nikdy nemůže nastat situace, ve které bych si mohl myslet, že jsem všechen řád a všechny souvislosti poznal tak dobře, že mohu o tom, co je pro mne dobré a co zlé, rozhodovat se stejným nebo dokonce větším přehledem než on. Naopak, sluší se, abych se snažil se stále větší oddaností a důvěrou poznávat, co Bůh člověku ukládá, a snažil se řídit se tím do nejmenších podrobností.

Co se svobodou svědomí

Jak se dívat v této souvislosti na otázku svobody svědomí?

Jde o svobodu jednak vnitřní, jednak vnější. Vnitřní svoboda spočívá ve skutečnosti, že vzhledem k vztahu, který zaujímám vůči svému Stvořiteli a Otci, zcela dobrovolně přijímám jeho řád a podle něho utvářím obsah, jemnost a důslednost svého svědomí a nekladu mu překážky tím, že je umlčuji, přemlouvám a upravuji ke své potřebě. Vnější svoboda pak znamená, že nikdo nemá právo nutit mne k tomu, abych jednal proti zásadám, které jsem v souladu se svým vztahem k Bohu poznal a svobodně přijal jako správné a závazné. Kdybychom chtěli svobodu svědomí chápat jako nějakou morální autonomii, znamenalo by to popření základního vztahu mezi člověkem a Bohem. Svoboda svědomí není moje svoboda, nýbrž svoboda Božího hlasu ve mně. Aby mě Boží hlas mohl bezpečně vést, musí být nezávislý jak na mých zájmech a postojích, tak na zájmech a postojích mého okolí. Tak jako gyroskop v přední letadla musí zcela nezávisle a bezpečně ukazovat horizontální rovinu, tak musí i svědomí bezpečně a nezávisle vymezovat hranici mezi dobrem a zlem. Stejně jako se nemohu podvolit nátlaku, abych jednal proti svědomí, tak také např. ve funkci představeného bych se měl zamýšlet s velkou odpovědností také nad tím, zda nepřivádím své podřízené do těžce řešitelných konfliktů svědomí.

Odpovědnost za vlastní svědomí

Porušení řádu stanoveného Stvořitelem je vždy také urážkou samého Boha. Označujeme je pojmem hřích. I když je naše přirozenost v důsledku prvotní viny nakloněna ke zlému, k hříchu jako takovému cítíme odpor, který do lidského srdce vložil sám Bůh. Pokud člověka neopanovala přímo ďábelská zvrácenost, nevyhledává hřích

Člověk má právo jednat ve svědomí a svobodě, aby osobně udělal mravní rozhodnutí. Člověk nesmí být nucen, aby jednal proti svědomí. Nesmí se mu však ani zabráňovat, aby jednal podle svého svědomí, především ve věcech náboženských (KKC 1782).

pro hřích. Chce-li dosáhnout něčeho, co je tak či onak spojeno s hříchem, snaží se nejdříve najít takové zdůvodnění svého jednání, o kterém se domnívá, že vylučuje nebo alespoň snižuje vědomí hříšnosti, které je s takovým jednáním spojeno. Je možné se tak skutečně vyhnout hříchu?

Je-li cokoliv zakázáno nebo nařízeno, je tomu tak proto, že to má v přirozeném i nadpřirozeném řádu svůj zcela objektivní smysl a své důsledky. Tedy nedovolené chování není špatné proto, že je zakázané, ale je zakázané, protože je samo v sobě špatné, stejně tak jako to, co je dobré, není dobré proto, že je to přikázané, ale je to přikázané proto, že je to dobré. Neexistuje žádný tak tajný a osobní skutek, který by se týkal jen a výlučně toho, kdo jej koná. Každé hříšné jednání má své objektivní zlé následky, nezávislé od toho, do jaké míry jsem si sám špatných důsledků vědom. Jestliže kámen, který jsem pro své uspokojení uvolnil na svahu, zabije někde v údolí člověka, způsobil jsem smrt člověka, ačkoliv o něm nevím a vůbec jej nevidím. Žádné mé omluvy a výmluvy mu život nevrátí. Všechno své jednání a jeho následky, i ty, které dnes nevidíme, jednou uvidíme tak, jak to vypadá ve své nahotě. Toto dodatečné poznání důsledků našeho jednání může být zdrcující (a bude součástí očišťovacích, případně pekelných muk).

Co vlastně děláme, když si dovolíme takovou svévolnou, účelovou »manipulaci« s morálním řádem? Již tím narušujeme Boží řád. Odsouváme do

Člověk má vždy poslouchat úsudek vlastního svědomí, pokud je si jistý... Kdyby člověk jednal proti takovému úsudku, sám by se odsoudil. Stává se však, že mravní svědomí je v nevědomosti a vynáší mylné úsudky o činech, které je třeba vykonat nebo které už byly vykonány.

Taková nevědomost se může často přičítat osobní odpovědnosti. Dochází k tomu tehdy, »když se člověk málo stará o hledání pravdy a dobra a jeho svědomí se vlivem návyku na hřích poněmhu stává téměř slepým« (GS16). V takových případech je osoba vinna zlem, které páchá (KKC 1790, 1791).

pozadí Boha a upíráme mu jeho svobodu a svrchovanost. Vystupujeme z té pozice a vztahu, který nám přísluší, nedbáme, že svým nekompetentním zásahem do Božího řádu vyvoláme vážné a nenapravitelné důsledky. Pokud se nám tímto způsobem daří vytěsňovat ze svědomí pocit viny, bude nás to ponoukat k pokračování tímto směrem a opakování stejné praxe i v jiných případech a jiných záležitostech. Naše svědomí začne ztrácet svou rozlišovací schopnost a svou imunitu, svůj odpor proti hříchu. Myslíme si, že uhýbáme před hříchem. Dopouštíme se však závažného hříchu již tím, že deformujeme jak svůj vztah k Bohu, tak stav svého svědomí. Proto součástí každého zpytování svědomí musí být také **zpytování stavu tohoto svědomí**. Existuje totiž zřetelná propojenost mezi stavem svědomí a stavem víry, jako naším základním vztahem k Bohu. Krize svědomí je vždy krizí víry a krize víry je vždy také krizí svědomí. Současná krize církve je krizí víry, která se projevuje v krizi svědomí.

Současná společnost vystavuje církev i jednotlivé věřící nemalému nátlaku, kterým by ráda dosáhla uznání jakési morální autonomie, která se řídí takovými proměnlivými hodnotami jako obecné mínění, zvyklosti, bezprostřední užitečnost nebo nespravedlivé zákonodárství. Významným prostředkem nátlaku jsou sdělovací prostředky, které tendenčním zpravodajstvím podněcují veřejné mínění. I do církve tak proniká pojetí morálky jako účelové konvence závislé od materiálního a společenského vývoje. Tam, kde se začne s ústupem od neměnných morálních zásad, nikdo neví, kde vůbec bude možné se ještě zastavit. Toho si musí být vědom každý katolický křesťan, a to tím více, čím výše stojí.

-IŠ-

Je třeba znovu vystavět starý kontinent

Při tradiční promluvě před modlitbou Anděl Páně na Svatopetrském náměstí 15. února připomněl Jan Pavel II. svátek sv. Cyrila a Metoděje, který se ve světě slaví 14. února, a vyzval k rozhodným ekumenickým krokům. Opětovné sjednocení křesťanů bylo tématem také na přípravném kongresu Velkého jubilea roku 2000. Papež vyzval všechny Evropany, aby znovu objevili a oživilí své křesťanské kořeny. Evropu není možno budovat bez hluboké duchovní

motivace. Evropané mají ve svých kulturách bohaté duchovní dědictví, na kterém je třeba znovu vystavět starý kontinent. K tomu ovšem patří také solidarita s ostatními kontinenty.

Po modlitbě Anděl Páně se papež obrátil k nemocným rakovinou. Ujistil všechny trpící a jejich příbuzné svou blízkostí a svou modlitbou. Na náměstí byl velký počet těchto nemocných, kteří nastupují novou terapii, která však naráží na byrokratické obtíže.

Při návštěvě římské farnosti Božského Jezulátka vyjádřil Jan Pavel II. přání, aby ve farnostech byly opět **obnoveny adorace před Nejsvětější svátostí. Sociální činnosti farností musí být podporovány modlitbou před eucharistickým Spasitelem**. Vyjádřil naději, že právě příprava na Jubilejní rok bude příležitostí k obnově adorací a návštěv Ježíše Krista ve svatostánku.

Radio Vaticana

IV. Bohatství posvěcení obsažené v růženci

Nikdy nikdo nebude moci dost pochopit podivuhodné bohatství posvěcení obsažené v tajemstvích svatého růžence. Toto rozjímání o tajemstvích života a smrti Ježíše Krista je pro všechny, kteří je prožívají, zdrojem vznešených plodů. Dnes každý touží po věcech, jež budí údiv, jež zanechávají v duši silné dojmy. Co je na světě dojemnějšího nad překrásný život našeho Spasitele, rozvíjející se před naším duchovním zrakem v patnácti obrazcích, jež nám připomínají velké události ze života, smrti a slávy Spasitele světa? Které modlitby jsou vznešenější a hlubší než modlitba Páně a andělské Zdrávas? V nich jsou obsaženy všechny naše touhy, všechny potřeby.

Rozjímání o tajemstvích růžence usnadňuje modlitbu, poněvadž rozličnost ctností, stavů Ježíše Krista, jimiž se zabýváme, osvěžuje a podivuhodně posiluje ducha a zabraňuje roztržitostem. Učenci nalézají v těchto modlitbách nejhlubší vědu, prostí nejhlubší poučení. Dlužno projít tímto snadným rozjímáním dříve, než se pozvedneme k nejvyšším stupňům nazírání. To je myš-

lenka sv. Tomáše Akvinského a rada, kterou nám dává, když praví, že se máme především cvičit jako v bitevním poli osvojováním ctností, jejichž dokonalý vzor máme v tajemstvích svatého růžence. Ctnostmi nabudeme úzkého spojení s Bohem, bez něhož veškerá zbožnost není víc než přelud duše. Kdyby falešní osvícenci našich dnů dbali této rady, nebyli by způsobili tolik pohoršení ve zbožnosti. Domněnka, že můžeme konat hlubší modlitbu než Otčenáš a Zdrávas, je záluďné šálení ďábla.

Když se věnujeme těmto modlitbám, které jsou oporou, silou a ochranou duše, nemusíme se je pokaždé modlit ústně. Vnitřní modlitba je v jistém smyslu dokonalejší než ústní, avšak je krajně nebezpečné, ba zhoubné zanechat z vlastního popudu modlitby růžence pod záminkou dokonalejšího spojení s Bohem. Jen duše plná skryté pýchy a ošálená ďáblem ucpává si uši před pozdravem andělovým a před modlitbou, kterou složil Bůh, a nám přikázal se jí modlit slovy: *Tak se budete modlit: Otče náš...* Proto upadá z jednoho přeludu do druhého, z propasti do propas-

ti. Věřte mi: chcete-li dosáhnout vysokého stupně modlitby, modlete se po všechny dny, pokud možno, celý růženec nebo aspoň růženec pětidesátkový. A jestliže jste tam už Boží milostí dospěli, tedy pro vytrvání a růst v pokoře setrvejte v modlitbě svatého růžence. Kdo se každodenně modlí růženec, nestane se nikdy bludářem ani nebude sveden ďáblem. To je věta, kterou bych podepsal vlastní krví.

Jestliže však Bůh ve svém milosrdenství si vás přitahuje uprostřed modlitby růžence tak mocně, jako to činil u některých svatých, jděte za jeho voláním, nechte působit Boha a modlete se růženec podle jeho volání. Jestliže však jste nedosáhli stavu činného nazírání nebo pravidelné modlitby klidu, přítomnosti Boží a lásky, pak máte ještě menší důvod opustit růženec; naopak, bude pro vás úžasnou pomůckou a pravým Jakubovým žebříkem, který měl patnáct stupňů, po nichž budete kráčet od ctnosti ke ctnosti, ze světla do světla, dospějete snadno, bez nebezpečí klamu, až k plnosti věku Ježíše Krista.

PhDr. T. J. Bahounek OP

Garabandal – varovný prst Boží (11)

Poslední zjevení v Garabandalu

Panna Maria uzavřela dějiny zjevování se v Garabandalu posledním zjevením 13. listopadu 1965. Tím ale neskončila Boží záležitost, kvůli které do Garabandalu přišla. Mnoha lidí se zmocnila touha po splnění toho, co tam bylo řečeno.

Tehdy toho 13. listopadu byl zamračený sychravý den. Z visících mračen spadla také nějaká kapka. O tomto zjevení věděla jenom Conchita, nikdo jiný. Toužila být s Matkou Boží sama. Toto poslední zjevení bylo po delší přestávce. Hned po poledni s taškou plnou růženců šla na kopec k devíti borovicím. Přála si to tak Panna Maria, aby k tomuto poslednímu zjevení přinesla mnoho růženců, které chtěla políbit. Conchita byla šťastná, že po delší době zase uvidí přesvatou Pannu, ale zároveň jí bylo smutno, že se s ní bude muset rozloučit. Zároveň se chtěla poradit se svou nebeskou Matkou ohledně své budoucnosti, která byla nejistá. Mnozí lidé jí dávali různé rady, a to ji uvádělo ve zmatek.

Rozhodnutí o budoucnosti přenechala Matka Boží své mladé přítelkyni, ať se rozhodne ona sama. Ale slíbila jí mateřskou ochranu a svoji blízkost při tomto rozhodování. Tak chtěla, aby se toto dospívající dítě samo svobodně rozhodlo, jakou cestu k Bohu si zvolí. K tomuto svobodnému rozhodnutí ji vedla a vychovávala od roku 1961. Pomoc při svobodném rozhodování slíbila všem čtyřem.

„Conchito, dnes už je to naposled, co mě vidíš, ale já zůstanu s tebou a se všemi svými dětmi,“ řekla přesvatá Panna. Srdce děvčete svírala velká bolest z nastávajícího loučení. Aby ji přivedla na jiné myšlenky, obrátila se na Conchitu s prosbou: „Vypravuj mi něco

nového o mých dětech. Podívej se, všechny jsem je ukryla pod svůj ochranný plášť.“ Conchita odpověděla: „Ale ten plášť je příliš malý. Nebude v něm pro všechny dost místa.“ Ona se usmála a klidně pokračovala: „Víš, proč jsem 18. června nepřišla sama, abych ti předala poselství pro celý svět? Bolelo mě to, že vám to musím všechno říct. Ale musím vám oznámit, že to bude k vašemu dobru, když vy to poselství přijmete, bude to k Boží oslavě. Mám vás opravdu ráda a přeji si vaše věčné štěstí, abychom se všichni šťastně shledali v nebi u Otce, Syna i Ducha svatého.“

Potom jí Conchita vyprávěla o jejich dětech, které k ní nedávno přišly, aby jejich záležitosti svěřila Matce Boží. „Ale nemohla jsem o tom mluvit tak spontánně, protože jsem stále myslela na loučení, nemohla jsem si Naši Paní nijak odmyslit ze svého života. Snažila jsem se mluvit zdouhavě o těchto lidech, abych ji pokud možno co nejdéle zadržela. Ona mi ochotně dávala odpovědi na moje otázky a já jsem cítila, že mě tím chce potěšit.“

Conchita potom pokračuje: „Předtím mi řekla, že Pán Ježíš nepošle trest, aby nám vzal odvalu, ale aby nám pomohl dostat se na správnou cestu, protože si ho dostatečně nevážíme. Právě tak pošle výstrahu, aby nás očistil před velkým zázrakem, kterým nám ukáže svou velkou lásku a kterým nás chce přivést k tomu, abychom se dali na pokání.“

Conchita končí tuto zprávu slovy: „Pokud člověk žije podle poselství (podle evangelia), není to nijak důležité, jestli věří ve zjevení. Tím chce říci, abychom se snažili být dobří v duchu evangelia. To je rozhodující a důležité, co si máme vzít z garabandalských událostí.“

Maria říká, že Ježíš pošle trest, protože mu nevzdáváme

náležitou úctu. Sám Ježíš řekl: „Nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“ (Lk 18,8)

Maria také řekla, že v blízké budoucnosti se lidé postaví proti Bohu. Hned na druhý den po posledním zjevení se zeptala Conchita autora této knihy: „Dovedeš si to nějak představit, že může někdo zabít dítě v lůně matky, aniž by matka přítom také neumřela?“ Odpověděl jsem: „Ne, jak jsi na to přišla?“ „Svatá Panna o tom mluvila a dodala, že právě tento hřích, zabití nenarozených, je příčinou, že kalich Boží spravedlnosti přetéká,“ řekla Conchita rozehvělým hlasem, aniž by věděla, co si má pod tím představit. Řekla, že jí to hodně znepokojuje a že je nutné před tím lidem důrazně varovat. Ona se o tom stydí mluvit, protože neví, jak se toto zabití uskutečňuje. Naše Paní o tom dopodrobna nemluvila.

Potrat, mnohonásobné vraždění nenarozených dětí, dnes nevině nazývaný přerušením těhotenství, největší a nejspínavější, nejdrzejší skvrna na Božím stvoření, v roce 1965 nebyl ještě ve Španělsku povolen a do jeho uzákonění bylo ještě tehdy hodně daleko. Nebylo to téma, o kterém se v Garabandalu mluvilo. Proto Panna Maria měla ke Conchitě ohled, pochopila to až později, až v mnoha zemích byl potrat uveden do praxe a mluvilo se o něm ve sdělovacích prostředcích. K tomu je nutno poznamenat, že Bůh netrestá nikoho, aniž by předtím neuvěděl důvod trestu, aniž by předtím v pravý čas nevaroval. Tato vzpoura proti Bohu bude příčinou trestu.

Zamysleme se trochu nad jinými slovy Panny Marie, která mají pro nás velký význam. Právě tato slova nám dávají odvalu žít v milosti Boží, být na cestě k Bohu, chválit a milovat ho.

Panna Maria řekla, že by nás ráda všechny viděla spolu zde v nebi, to znamená, že přicházela do Garabandalu s celým nebem. Přišla z jiného světa do naší skutečnosti. Z toho plyne otázka: Zda děti po dobu extáze byly vytrženy z tohoto světa, pro tento svět jako kdyby neexistovaly, cítily se být jako v nebi? Nebo obráceně: Přicházela Panna Maria s celým nebem a se vším, co my si pod tím představujeme?

Samozřejmě pro okolostojící to bylo neviditelné, ale někteří lidé se nacházeli v milosti Boží a pociťovali při zjevení nevýslovné štěstí. Odpověď na to je otázkou víry, ale všichni bychom měli pociťovat touhu být jednou s nebeskou Matkou v nebi.

O Jacintě je známo, že si jí jednou svatá Panna vzala do nebe. Přitom, jak poznamenává její bratr, zmizela i s tělem. Hledal ji, ale nikde ji nenašel. Myslel si, že se někde schovala, jak to mají děvčata ve zvyku, ale najednou se vrátila a on se jí zeptal: „Kde jsi byla, já jsem tě tolik hledal.“ „Svatá Panna mi ukázala ráj, bylo tam tak krásně. Nedá se to s ničím srovnat, ale už jsem tu a nikomu o tom neříkej, ani matce, ani jiným lidem. Tobě jsem to řekla, protože jsi mě hledal.“ To mi vyprávěl její bratr v roce 1965 v přítomnosti jejich matky Marie Gonzáles.

Kdo z nás, kteří jsme tu na zemi, kdo z nás by netoužil, aby něco podobného prožil. Zážitek, který nám může dát jediný Bůh, a nejsme jej hodni. Po nás se žádá jenom víra, jak říká evangelium: „Blahoslavení, kteří neviděli, a přece uvěřili.“ (Jan 20,29)

Neslíbila nám svatá Panna v Garabandalu něco mnohem víc? Řekla přece: „Já budu stále s tebou a se všemi mými dětmi... Podívej se, já jsem vás všechny shromáždila pod svůj plášť.“ A dále řekla: „Já si přeji vaši spásu.“ Toto všechno před-

Eucharistické hymny Tomáše Akvinského

1. KLANÍM SE TI VROUCNĚ

Když člověku dojdou vlastní slova, pomáhá si tím, co už někde slyšel nebo četl, co řekl někdo jiný před ním. Modlitba vlastními slovy musí být občas vystřídána pevně tesanými větami Písma a tradice, aby neupadla do zmateného blábolení. „Je to prostá zdvořilost vůči Bohu, aby si člověk rozmyslil, co mu chce říci, nežli to začne říkat,“ říká biskup v románu Bruce Marshalla Plná sláva. Také eucharistická učta se dá oživit tím, že si vezmeme na pomoc slova těch, kdo uctivali svého Pána ve svátosti způsobem Bohu milým. Svátý Tomáš Akvinský miloval svátostného Krista výškou i hloubkou své duše: rozumem se k němu vydal ve svých sumách a traktátech, srdcem se mu vyznal v úchvatných eucharistických hymnech. „Dobře jsi o mně psal, Tomáši,“ řekl mu prý Ježíš v soukromém zjevení před jeho smrtí. Když se tedy k těmto chvalozpěvům připojujeme, volíme jistě slova spolehlivá.

Píseň *Klaním se ti vroucně* (*Adoro te devote*) zpíváme často při mši svaté k přijímání. Ale její první slova napovídají, že by se velmi dobře hodila také k adoraci, ať už společné, nebo soukromé. Rovněž její verš *abych, jak zde hledím s vírou na oltář* jako by vystihoval ty šťastné chvíle v našem životě, kdy smíme spočinout ve ztichlém kostele a ničím nerušení se klanět svému Spasiteli ve svatostánku. Občas zazní otázka, není-li adorace vlastně zbytečná, když při mši svaté můžeme Tělo Kristovo přímo přijímat. Tady je vhodné se nad sebou zamyslet, jestli k této svátosti přistupujeme jenom jako konzumenti, nebo na toto setkání také něco přinášíme. Ale nej-

větším problémem v této souvislosti je pro současného člověka samotné klanění. Toto gesto z našeho života téměř zmizelo a my se dovedeme klanět nanejvýš jen v přeneseném slova smyslu, třeba když uznáváme něčí velikost nebo významný čin a řekneme, že se před ním skláníme. Moderní člověk, který dává přednost velikosti své před velikostí Boží a který si chce Boha nejdřív soukromě definovat, aby odpovídal jeho představám, má ovšem ve skutečném klanění zábrany. Neboť **klanět se Bohu znamená uznat, že já jsem nestvořil jeho, ale on mě, a že já nerozhoduji o tom, jaký on je, nýbrž on mi to zjevuje a já to poznávám a přijímám.**

Garabandal – pokračování ze str. 6

pokládá, že zůstaneme v milosti Boží a že se budeme varovat hříchu. Její pomoc a její ochrana se stane jistotou ve všech našich životních situacích a ona nám pomůže nést různé kříže naší lidské existence. Můžeme ji nazývat Matkou, můžeme se u ní vyplakat, můžeme ji nazývat Matkou a bude nám u ní dobře, můžeme si být jisti její ochranou a doufat, že v jejím společenství dosáhneme věčné-

ho štěstí; jediné náš hřích ji může zarmoutit.

Můžeme být také jisti, že budeme stát na její straně v tomto gigantickém zápase mezi dobrem a zlem a Maria bude vítězkou. Určitě zvítězí ve chvíli, kdy se bude zdát všechno ztracené, kdy ten zlý dosáhne svého velkého triumfu a bude si jist svým vítězstvím.

(Pokračování v příštím čísle)

Ale jak tě poznávám, „skrytý Bože náš, jenž tu ve svátosti sebe ukrýváš“? Učíme se v katechismu, že Ježíš je ve Svátosti oltářní **skrytý, ale skutečný**. Jeho skutečnost je zřejmě důležitější než jeho skrytost. Jinak by se říkalo, že je skutečný, ale skrytý. Jeho skutečná přítomnost je tedy to hlavní. Skrývá-li se Bůh ve svátosti, tedy v nějakém viditelném či hmatatelném znamení, pak je nám jistě blíže, než kdyby do svátostných znamení nesestupoval. To, že se skrývá, neznamená, že se před námi schovává. Na kříži jsi tajil jenom božství své, zde je také skryto člověčenství tvé. Podívejme se, jaký je to paradox: Bůh se stále více zahaluje – nejprve do lidské podoby, pak do bílé Hostie – a tím se nám zároveň přibližuje. Už se rozptýlil oblak, ze kterého promlouval Hospodin, už se roztrhla chrámová opona a zůstala jen tenká záclona mezi časem a věčností, která se definitivně rozhrne v den poslední a kterou zatím může prostupovat Ježíšovo oslavené tělo a naše víra. Ano, Kristus je sice v nebi a sedí po pravici Boží, ale přítom nás navštěvuje. A my, kteří zatím vidíme jen jako v zrcadle, zachycujeme vírou věci neviditelné.

Uctívání svátostného Chleba není modloslužbou: *Zrakem, hmatem, chuťí tebe nevnímám*. Ježíš sám nám podal chléb svého Těla, sám chtěl, abychom to činili na jeho památku. *Věřím vše, co hlásal světu Kristus Pán*, věřím tedy i tomuto jeho tajemnému gestu, i jeho slovům o Těle a Krvi Syna člověka, která mnohým lidem dodnes připadají jako *tvrdá řeč*, i jasnému a jednoznačnému slůvku **je** v konsekračních slovech „**toto je** moje tělo... **toto je** kalich mé krve“. Víím, že toto tajemství je veliké, a chápu lidskou slabost, která si nevysvětlitelné ráda převádí na vysvětlitelné a Ježíšovu skutečnou přítomnost ve svátosti na sym-

bolickou. Není hanba do této slabosti upadnout; hanba je chtít v ní zůstat. A proto *O milost tě prosím s lotrem kajícím*, protože chrám je v tuto chvíli Kalvárie, oltář je Kristův kříž a my jsme hříšníci, takže bychom mohli říkat s lotrem: *My trpíme spravedlivě*. Nemůže být modloslužba tam, kde Bůh sám zvolil obětní dar a kde my zaujímáme postoj vysloveně duchovní – víru a kajcnost.

Tomáš Akvinský v této písni obrací naši pozornost také na druhou svátostnou způsobu. *„Dobrý Pelikáne, Jezu, Pane můj, krví svou nás hříšné z hříchů očišťuj.“* Obraz pelikána, který žije svá mláďata vlastní krví, je zde doplněn prvkem očišťování. Krev Kristova nás napájí a také omývá. Starozákonní představa, že požitím něčí krve získává člověk jeho sílu, je obohacena náznakem toho, že prýšticí krev čistí rány. Jsou to ale naše rány a Kristova krev. Hned se tu projeví Tomášova záliba uvádět do vztahu jedinstvo a mnohost: *Vždyť jediná krůpěj její stačila, aby všeho světa viny obmyla*. Jako mnoho věřících přijímá Krista jednoho a celého, tak jediná kapka jeho Krve prolitá za mnohé stačí na to, aby smyla hříchy celých národů a pokolení, minulých i budoucích.

Staří malíři se někdy zvětšovali na svých obrazech tak, že některé okrajové postavy propůjčili svoji podobu. Zdá se, že i v hymnu *„Klaním se ti vroucně“* se jeho autor podepsal: *Rány tvé jak Tomáš vidět nežádám; že jsi Pán a Bůh můj, vroucně vyznávám*. Opět nastupuje víra tam, kde nestačí síla lidských smyslů. *Magis credere, spem habere, diligere – více věřit, doufat, milovat*. Těmito slovy by mohla píseň sv. Tomáše skončit, ale ona pokračuje, podobně jako náš život s Kristem nekončí eucharistickým setkáním, ale míří dál k nebeskému setkání tváří v tvář.

Karel Komárek

Bud'te chudí jako Boží Syn

Drazí bratři a sestry! Velký půst nám každoročně představuje tajemství Krista, *kterého Duch zavedl na poušť* (Lk 4, 1). Touto svou jedinečnou zkušeností podal Ježíš svědectví o své úplné odevzdanosti do vůle Otcovy. Církev vybízí věřící v tomto liturgickém období, aby se vnitřně obnovili Božím slovem tak, aby mohli navenek svým životem vyjádřit lásku, kterou Kristus vložil do srdce těch, kteří v něho věří.

Církev v tomto roce v rámci příprav na Velké jubileum rozjímá o tajemství Ducha svatého. Nechává se od něho *vést na poušť*, aby zakusila, jak křehké je lidské stvoření, ale také jak velká je blízkost Boha, který dává spásu. Prorok Ozeáš píše: *Přitáhnu ji k sobě, zavedu ji na poušť a budu mluvit k jejímu srdci* (Oz 2, 16). Postní doba je tedy **cestou obrácení v Duchu svatém**, abychom potkali Boha ve svém životě. Nicméně, poušť je místem sucha a smrti, synonymem samoty, ale také závislosti na Bohu, místem usebrání a poznání naší nejvlastnější podstaty. Pro křesťana znamená zkušenost pouště příležitost uvědomit si před Bohem svou vlastní ubohost a stát se tak vnímavějším na přítomnost bratří, kteří jsou v nouzi.

Letos mám v úmyslu předložit všem věřícím k rozjímání slova, která přímo ideálně obsahuje Matoušovo evangelium: *Pojdte, požehnaní mého Otce, neboť jsem byl chudý, vyděděný, a vy jste mě přijali* (srov. Mt 25,34–36).

Chudoba má různé významy. Tím nejbezprostřednějším je nedostatek nezbytných hmotných prostředků. Tato chudoba, která u mnohých našich bratří překračuje hranice bídy, představuje pohoršení. Nabývá rozličných forem a je spjata s rozličnými bolestnými jevy: nedostatkem potřebné výživy a nejnutenější zdravotní péče; nedo-

statkem lidských obydlí anebo jejich nedostatečností spojenou s důsledky promiskuity; vyřazením ze společnosti těch, kteří jsou neduživí nebo kteří jsou ve svém produktivním věku bez práce; osamělosti těch, kteří nemají nikoho, na koho by se mohli spolehnout; v podmínkách uprchlíků z vlasti, těch, kteří strádají v důsledku války nebo zranění; nerovnoměrností v odměňování za práci; absencí rodinného prostředí se všemi těžkými důsledky jako jsou drogy a násilí, které z toho plynou. Nedostatek toho, co je nezbytné pro život člověka, pokračuje: je to drama, před kterým svědomí toho, kdo má možnost pomoci, nemůže zůstat lhostejné.

Existuje ještě jiná chudoba, která je neméně těžká: nespočívá v nedostatku hmotných prostředků, ale v nedostatku duchovní stravy, v nedostatku odpovědí na základní otázky, v nedostatku důvěry ve svou vlastní existenci. Tato chudoba, která se týká ducha, působí velice těžká utrpení. Máme přímo před očima nezřídka tragické důsledky života zbaveného smyslu. Tato forma bídy se projevuje především v prostředí, kde člověk žije v blahobytu, v hmotném přesycení, ale bez potřebné duchovní orientace. Potvrzují se slova našeho Pána na poušti: *Ne samým chlebem živ je člověk, ale každým slovem, které vychází z úst Božích* (Mt 4, 4). V hloubi svého srdce potřebuje člověk smysl, potřebuje lásku.

Na tuto bídu se odpovídá hlásáním a svědectvím osvědčeným skutky evangelia, které přináší spásu a světlo do temnot utrpení, protože zvěstuje Boží lásku a milosrdenství. To, co stravuje člověka, je podle nejhlubší analýzy hlad po Bohu: bez posily, která přichází od něho, cítí se lidská bytost opuštěna od sebe samé, cítí se

v nouzi, protože je zbavena zdroje svého autentického života.

Církev vždy bojovala proti všem formám chudoby, protože je Matkou, stará se o to, aby každý člověk mohl žít v plnosti své důstojnosti Božího dítěte. Postní doba je zvláště určená k tomu, aby Církev připomněla všem svým členům jejich úkol, který mají vzhledem ke svým bratřím.

Písmo svaté obsahuje mnoho výroků, které poukazují na péči o chudé, protože v nich je přítomen sám Bůh: *Kdo prokáže lásku chudému, půjčuje Hospodinu a on mu odplatí jeho dobrý skutek* (Př 19, 17). Zjevení Nového zákona nás učí, abychom nepohrdali chudobnými, protože Kristus se s nimi ztotožňuje. Ve společnosti, která je stále zámožnější, ve světě poznamenaném stále více praktickým materialismem, které investuje do všech směrů života, nesmíme zapomínat na závažná slova, jimiž Kristus napomíná bohaté (srov. Mt 19, 23n; Lk 6, 24n; 16, 19–31). Nesmíme zapomínat zvláště na to, že on sám se *stal chudobným*, abychom my se stali *bohatými skrze jeho chudobu* (2 Kor 8, 9). *Boží Syn sám sebe vydal, přijal postavení služebníka... ponížil se a stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži* (Fil 2, 7n). Tím, že přijal lidskou skutečnost ve všech jejích aspektech včetně chudoby, utrpení a smrti, představil se tak, že v něm může každý člověk najít sám sebe.

Tím, že se stal chudým, chtěl se Kristus ztotožnit s každým chudobným. Z tohoto důvodu i poslední soud, jehož slova inspirují téma tohoto poselství, ukazuje Krista, jak žehná těm, kteří rozpoznali v potřebném jeho podobu: *...pokaždé, když jste to učinili jednomu z nejmenších mých bratří, mně jste to učinili* (Mt 25, 40). Proto

Pojďte, požehnaní mého Otce, neboť jsem byl chudý, vyděděný, a vy jste mě přijali...
(srov. Mt 25,34–36)

ten, kdo skutečně miluje Boha, přijímá chudého. Ví totiž, že Bůh přijal tyto podmínky a že to udělal, aby byl až do hloubky solidární s lidmi. Přijímat chudého je znamením věrohodnosti lásky ke Kristu, jak to ukazuje sv. František, když líbá malomocného, protože v něm poznává trpícího Krista.

Každý křesťan se cítí povolán k tomu, aby sdílel strádání a těžkosti toho druhého, v němž se skrývá sám Bůh. Ale otevřít se potřebám bratra znamená přijmout jej s upřímností, která je možná jedině ve vlastním postoji chudoby v duchu. Neexistuje totiž chudoba jen ve svém negativním smyslu. Je také chudoba, kterou Bůh blahoslaví. Evangelium ji nazývá *blaženou* (Mt 5, 3). Díky této chudobě křesťan poznává, že jeho vlastní spása pochází jedině od Boha a že nás uschopňuje, abychom svého bratra přijímali a sloužili mu, protože jej pokládáme za *lepšího, než jsme sami* (srov. Fil 2, 3). Postoj duchovní chudoby je plodem nového srdce, které nám dává Bůh, a ve svatopostní době by tento plod měl dozrávat v konkrétních činech, jako jsou duch služebnosti, schopnost hledat dobro druhého, ochota rozmlouvat s bratrem, úsilí přemáhat odpor, který nám nedovoluje mít v účtě našeho bližního.

Toto ovzduší vzájemného přijímání je o to nezbytnější, že v této době jsme svědky nejrůznějších forem odmítání toho druhého. To se ukazuje v těžkých problémech milionů utečenců a exulantů, ve fenoménu rasové nesnášenlivosti, a to i vůči osobám, které mají jen ten »hřích«, že hledají práci a lepší životní podmínky mimo svou vlast, ve strachu přede vším, co je jiné a na co se díváme, jako by nás to ohrožovalo. Slova našeho Pána tak nabývají nové aktuálnosti tváří v tvář

Proste, a bude vám dáno

MARIA NÁS ZVE K MODLITBĚ RŮŽENCE:
DOMA I V KOSTELÍCH

Co může růženec dát mému životu? Nemohu svůj čas investovat užitečněji, třeba do sociální služby? Panna Maria k nám přišla ve Fatimě, aby nás požádala o modlitbu růžence. Tato modlitba má tedy před Bohem jistě velkou – nadpřirozenou cenu. Ona je také velkou ochranou před působením Zlého. Toto »evangelium ve zkratce« nám staví před oči stále znovu a znovu Ježíšův život: podle jeho příkladu máme pak řídit svůj život, své myšlení a svá rozhodnutí. Jeho pokorné vtělení, trpělivé utrpení a následné oslavení jsou pro nás ukazateli, pobídkou a školou pro náš život. Mnoho lidí již zakusilo formující, uzdravující a posilující moc sv. růžence.

V naší obci došlo k velkým rozepřím a můj manžel byl proto velmi rozmrzelý. Sáhla jsem po růženci – a nastal klid. U svých dětí jsem zažila něco podobného. Proto zasvěcuji každý den svou rodinu Matce Boží. Mše svatá a svatá zpověď jsou silou mé duše.

Cecilie

Lékaři se již vzdali, nad mým životem byl vysloven or-

tel. Tu mi jedna sestra přinesla růženec. Řekla mi, abych měla velkou důvěru v Boží pomoc. Modlila jsem se tak, jak jsem jen mohla. Trpěla jsem již dlouho vysokými horečkami... Pátého dne horečka zmizela. Lékaři stáli u mého lůžka překvapení a nechápající. Ale já jsem věděla, kdo je má Přimlůvkyně. Jako poděkování se

dále denně modlím růženec. Tak nacházím stále větší důvěru v Boha.

Markéta

Jsem evangelička. Ale růženec mi přinesl tělesné i duševní zdraví. V našem městečku vznikla malá růžencová modlitební skupina. Teď se připravuji na vstup do katolické církve. Matka Boží vyprosila mojí

rodině velké pozhnání. Ježíš Kristus, náš Pán, mě potřebuje. Jsem plná díky...

Helga

Jak mám splnit všechny povinnosti v zaměstnání i v rodině? Moje žena byla celá zoufalá a brala silné prášky na uklidnění. Jednou jsem z ničeho nic sáhl po růženci. Modlil jsem je jej

často a naléhavě. Skrze Marii jsem dospěl k Ježíši, a ten zcela změnil můj život. Moje modlitba byla vyslyšena! Moje žena již nepotřebuje žádné prášky a já mám mnoho času pro svou rodinu.

Vilém

Podle Jana XXIII. růženec následuje hned za mší svatou a breviářem. Tato modlitba by měla být samozřejmostí ve všech kostelích. Při troše dobré vůle je možno se jej modlit před mší sv. nebo po ní. Měl by být uvědomělou přípravou na setkání s Kristem v Eucharistii. Skrze Marii k Ježíši!

Uzdravení

Ve Fatimě podobně jako v Medjugorje pracuje lékařská komise složená z lékařů různých zemí a různého vyznání včetně nevěřících. Bylo zde zaznamenáno více než 1000 případů náhlého a překvapujícího uzdravení, které jsou předmětem šetření. I Ježíš uzdravoval mnohé na znamení, že Boží království se přiblížilo.

Pater Pio

Socha Panny Marie Fatimské putovala svého času po Itálii a byla všude pozdravována s velkým nadšením. Světoznámý stigmatizovaný kapucín Pater Pio ležel právě těžce nemocen ve velkém utrpení. Když nastalo loučení se sochou, řekl: »Tak ty odcházíš a ani mi nedáš zvláštní pozhnání?« Ve stejném okamžiku byl zcela zdrav.

Medjugorje

Jan Pavel II. spolu s Lucíí pokládají zjevení v Medjugorje za pokračování Fatimy. Kdo prožívá poselství z Fatimy, žije i poselství z Medjugorje a naopak.

Ve Vatikánu 9. září 1997

Přípr. -Iš-

Budte chudí jako Boží Syn – pokračování ze str. 8

potřebám tolika osob, které hledají přístřeší, které bojují o pracovní místo, které hledají výchovu pro své děti. Přijmout je a brát na ně ohled, to je výzva pro křesťanské společenství, které se nemůže vyhnout úkolu hledat pro každého člověka vhodné podmínky k životu, odpovídající jeho důstojnosti jakožto Božího dítěte.

Vyzývám každého křesťana, aby v tuto svatopostní dobu dal zřetelně najevo své osobní obrácení znamením zcela konkrétní lásky vůči někomu, kdo je v nouzi, aby si v něm připomněl tvář Krista, který opakuje takřka z očí do očí: *Byl jsem chudý, byl jsem vyděděný... a tys mě přijal.*

Díky tomuto úkolu dojde k tomu, že mnoha osobám se rozsvítí světlo naděje. Když Církev s Kristem slouží člově-

ku v jeho potřebách, otevírá srdce, aby viděla kromě zla a utrpení, kromě hříchu a smrti také novou naději. Bohužel zlo, které nás sužuje, širokost problémů, nesmírný počet těch, kteří trpí, představují frontu, která je lidsky neschůdná. Církev nabízí svou pomoc, a to také hmotnou, aby řešila tyto těžkosti, ale ví, že může a má dát mnohem více: to, co jí především přísluší, jsou slova naděje. Tam, kde hmotné prostředky nejsou s to odstranit bídu, např. pokud jde o tělesné a duševní nemoci, zvěstuje Církev chudobným naději, která přichází od Krista. V této době přípravy na Velikonoce chci opakovat tuto zvěst. V roce, který Církev v přípravě na Velké jubileum roku 2000 zasvětila ctnosti naděje, opakuje všem lidem, a zvláště těm,

kteří se cítí nejvíce chudí, osamělí, trpící, vydědění, slova velikonoční sekvence: *Vstal Kristus, moje naděje.* Přemohl zlo, které nutí člověka ke zpusťlosti, k hříchu, který jeho srdce uzavírá v sobectví a strachu z hrozných smrti.

V tajemství Kristovy smrti a vzkříšení vidíme světlo pro každého člověka. Toto svatopostní poselství je výzvou, abychom otevřeli své oči pro bídu mnohých. Chce také ukázat cestu, jak se setkat o Velikonicích s Kristem, který tím, že se nám dal za pokrm, povzbuzuje naše srdce k důvěře a k naději. Přeji všem, aby svatopostní doba 1998 se stala pro každého křesťana příležitostí stát se chudým spolu s Božím Synem, abychom byli nástroji jeho lásky a služby bratřím v nouzi.

Alexandrina – utrpení a sláva (10)

15¹³ hod. Zatímco kladou dřevo kříže na Ježíšova ramena, Alexandrina slyší tato Spasitelova slova, když stojí před římským vladařem: „Piláte, budu mít slitování pro slabost tvé duše.“ Potom jde po kolenou ke dveřím a sedá si.

15²¹ hod. Alexandrina nese na ramenu kříž a po kolenou následuje Spasitele.⁵

15²⁵ hod. Alexandrina následuje Ježíše v prvním pádu a její hlava narazí na zem. Když vojáci smýkají Ježíšem provazy, i Alexandrina je smýkána po podlaze, tváří k zemi, až se opět chopí kříže.

15²⁸ hod. Při Spasitelově druhém pádu padá i Alexandrina a na čele dostává bolestnou modřinu. Pak je vlečena ke dveřím místnosti a znovu přijímá účast na kříži, který jí dává nebeský Snoubenec. Ježíš se znovu dává na cestu k popravě a potkává svou svatou Matku. Alexandrina opakuje jeho slova: „Matko moje, mé srdce je spojeno s tvým.“ Nesmírně dojemný je soucitný pohled, kterým se vizionářka podívá, když vidí obličej Svaté Panny. Maria potkává svého Božského Syna, téměř omdlévá, bez opory, bez útěchy.

15³¹ hod. Alexandrina zažívá nová muka na rukou a na

hlavě, když znovu padá na zem. Po třetím pádu přinutili Šimona z Kyrény, aby kříž nesl on.⁶ Spasitel byl bos a kráčel po kamenité zemi. Prudké škubání provazy spolu s jeho fyzickou vyčerpaností působilo, že klopytal a padal.

Alexandrina vidí Ježíše, jak dorazil na Kalvárii a jak mu strhávají oděv a výrazně tu scénu napodobuje. Pokleká, upřeně hledí na kříž a lehá si na něj. Pak podává pravou ruku, aby byla přibita ke dřevu, pak levou ruku a nohy, přičemž snáší nesnesitelná muka.⁷ Když je na kříži, velebně i lidé Ježíšovi spílají: „Jsi-li židovský král, sestup z kříže!“ Ježíš pak pronáší následující slova, která vizionářka opakuje s jemným zármutkem: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Protože zlý lotr Ježíšovi nadával, dobrý lotr Ježíše hájil a řekl: „My jsme trestáni za naše zločiny, ale tento člověk nikomu neublížil.“ Alexandrina pak opakuje tato Ježíšova slova k dobrému lotrovi: „Vpravdě ti pravím: Dnes budeš se mnou v ráji.“ Vizionářka pozvedá oči k nebi a stále opakuje, co slyší z úst Pána Ježíše, co se týče kajícího lotra: „Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byl i on, a aby má vláda byla tvou vládou.“

15³⁷ hod. Alexandrina se v krutých mukách stále rozpíná na podlaze s rozpjatými rukama, přibitá k onomu tajemnému kříži. Opakovaně sténá v agónii. Pak upřeně zírá na někoho, koho velmi miluje, a říká: „Ženo, hle tvůj syn.“ A potom k Janovi: „Hle, tvá Matka.“

15⁴⁰ hod. Vydává bolestné a dlouhé zasténání a s nepopsatelnou hořkostí zvolá: „Otče můj, proč jsi mě opustil?“ Alexandrina dýchá zhluboka a sténá, pak na chvíli zůstává v klidu. Hrudník se jí v mukách nadzvedává a zdá se, že dýchání je ochromeno.

15⁵⁰ hod. Brzy nato znovu úpí. Její výkřiky jsou tak dojemné a tak drásavé, že na ně nelze nikdy zapomenout. Pak ta ztýraná žena zvolá: „Vše je dokonáno.“ Dech se jí na několik vteřin zastavil a nakonec se vzvedme hrud' ve smrtelném zápase. To je poslední agónie. Zesláblým hlasem vydává oslední smutné vzdechy a zvolá: „Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha.“ Její hlava jemně padá na levou stranu. Pro oči pozorovatelů je Alexandrina mrtvá. Ani pohyb, ani známka dýchání. Je mrtvá – nebo se zdá, že je mrtvá, a tak zůstává asi půl minuty.

Tak končí očitě svědectví jedné z těchto extází, které nemají v dějinách obdoby. Ti, kteří měli výsadu, že byli jejich svědky, byli zaplaveni citem a bylo jim, jako by byli u samotných bran Jeruzaléma a sledovali Ježíšovo umučení. Zhmožděniný způsobené Alexandrininými pády a rudé modřiny, viditelné na mnoha částech jejího těla, v krátké chvíli zmizely. Je příznačné, že Alexandrina se z pokory modlila k Pánu Ježíši, aby jí nedával stigmata ani žádné jiné viditelné znaky jejího tajemného utrpení.

V prvních měsících roku 1942 byl její pokojík denně obléhán zástupy poutníků. Ačkoli její utrpení mezi pašijovými extázemi bylo těžké a nepřetržitě, neúnavně vybízela k častému svatému přijímání a zbožné denní modlitbě růžence jako léku na nemoci světa. Pokání bylo u ní stálým refrémem a opakovaně se přimlouvala za zasvěcení Neposkvěnému Srdci Panny Marie skrze hnědý škapulíř Panny Marie Karmelské, jejíž obrázek visel nad její postelí. Nalevo od něho visel jiný obrázek malé Hiacinty Marto, nejmladší ze tří dětí, které v roce 1917 viděly ve Fatimě Pannu Marii. Často obracela pozornost na tento obrázek a naléhala, aby lidé následovali Hiacintin hrdinský příklad oběti.

Co se týče hříchu, Alexandrina úpěnlivě prosívala se srdcervoucím hlasem, aby se mu lidé trvale vyhnuli, ať to stojí jakoukoli modlitbu a umrtvování. Zdůrazňovala poutníkům, že urážka Boží je nejvyšším zlem v životě a k jeho naprostému vyhlazení je třeba vyvinout co nejrozhodnější úsilí. „Ó hříšníci,“ plakávala, „snáším pro vás život hrozného utrpení. Obráťte se! Nehřešte již! Nehřešte již!“ Odpovědělo velké množství, jak naznačovaly dlouhé fronty u zповědnice místního kostelíka. Pán Ježíš jí řekl: „Tvůj domek se stal Kalvárií hříšníků.“

Pokračování příště

Poznámky:

⁵ V této chvíli, když vizionářka nesla kříž na Kalvárii, dr. Azevedo vyzval jednoho z přítomných kněží, aby se pokusil zvednout vizionářku od země. Vybrán byl ten nejsilnější kněz. Uchopil ji v podpaží, zabral ze všech sil, ale nedokázal s ní ani pohnout. Vážila však pouhých 40 kilogramů. Jednoho dne byl přítomen slavný a věhlasný psychiatr dr. E. de Moura. Svlékl si sako, ostrým chvatem popadl Alexandrinu v podpaží a napjal všechny své síly, aby ji nadvedl. Nedokázal s ní však pohnout ani o jediný centimetr. Vtom však náhlý pohyb vizionářky ho poslal zpět v kotrmelci s nohama ve vzduchu. Během výstupu na Kalvárii si P. Pinho vzpomíná, že se jednou Alexandrinu ptal, zda by mu mohla říci, jak je ten kříž těžký. Stále v extázi, odpověděla, že má váhu celého světa. „Hluboká teologická odpověď,“ poznamenal P. Pasquale později.

⁶ Kněze, zmíněného v předešlé poznámce, doktor Azevedo znovu vyzval, aby se pokusil zvednout vizionářku, která se tu vlekla po kolenou. Ten ji zvedl snadno a bez námahy. Vysvětlení je zřejmé: Při prvním pokusu tam byla ještě váha kříže.

⁷ P. Pasquale se Alexandrinu zeptal, proč bolestně natahuje prsty, aby se dotkla svých zápěstí a nikoli dlaní svých rukou. Odpověděla: „Protože Pán Ježíš byl přibit za zápěstí, ne za dlaně.“ Zjistilo se, že poté, co byla přibita na kříž, je nemožné její paži oddělit od podlahy. A ještě jiný pozoruhodný detail: Jakmile byla přibita, na několik vteřin se otočila a pak opět zaujala polohu na zádech. Když se jí ptali na důvod, vysvětlila: „Protože v tom okamžiku obrátili Ježíšův kříž, aby hřeby zatloukli hlouběji.“

75 letý biskup Vincent de Paul Pham Van Du, který slouží mši svatou na invalidním vozíku, a 96 letý kněz jsou jedinými duchovními vietnamské diecéze lang Son i Cao Bang, ležící u čínských hranic. Tato diecéze prožívá »pomalou agónii«, tvrdí francouzský měsíčník »Amour Sans Frontieres« (Láska bez hranic).

Kromě nich pečuje o několik tisíc katolíků na ploše 25 tis. čtver. kilometrů ještě jedna řádová sestra ve věku 107 let. Vietnamská vláda nepovoluje příchod duchovních z jiných diecézí.

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XXXI.

Wilhelm Hünermann

Ti, kdo v hlubokém pohnutí naslouchali, byli přesvědčeni, že nejen slyší, ale i vidí. Země bolestí se před nimi otevřela a oni viděli zesnulé, kteří jim kdysi byli blízcí pokrevními pouty či přátelstvím; do jejich srdcí bušilo otřesné: „Miserere mei! – Smilujte se nade mnou!“

„Mohou pomoci přátelé trpitele Joba? Mohou pomoci bratři a sestry trpící duše? Jak může ruka člověka, jeho pouhé zavolání, dosáhnout ty, kdo jsou od nás tak daleko, v zemi stínů smrti? Vede nějaká cesta do jejich temnoty? Ano, mé děti, tato cesta existuje. Živá víra a milosrdná láska budují schody do jejich ztracenosti, prorážejí černou zeď, kterou zřídila smrt, přes čas a prostor podávají pomocnou ruku obyvatelům země ticha, čekajícím a toužícím v nevýslovné trýzni otvírají bránu ráje. Takovou moc dává Bůh těm, které vyvolil za své děti. Ubozí pozemšťané, ještě putující údolím zkoušek, dělají zázraky hraničící s mocí Boží, hojí modlitbou a pokáním křehkosti těch, kdo ještě potřebují očistění, tak jako milosrdný Samaritán nalévají víno a olej do ran zbitých, berou je do náruče a nesou je domů do útulků Božích a říkají Pánu věčného domu: „Co ještě dluží, chci ti zaplatit.“ A duše hledající mír spočine v nebi božského slitování.“

S hlubokým vnitřním pohnutím Martin snažně prosil o pomoc ubohým duším, ukazoval všemnu jejich bezmocnost a opuštěnost, ukazoval cestu, jak dojdou milosrdenství. Sotva se našel někdo, kdo by nepodlehл kouzlu jeho řeči, kdo by nebyl v hloubi duše otřesený a ochotný poslechnout jeho výzvy. Jeho slova jako železný

pluh rozrývala půdu, i kdyby byla tvrdá jako skála, a zlatá zrna jeho kázání padala do připravených brázd.

Po skončení bohoslužby odcházeli z katedrály také dva mladí studenti, kteří navštěvovali školu proslulého řečníka: asi patnáctiletý Gallus, velmi nadaný chlapec z Burgundska, a stejně starý Briccius, inteligentní, citlivý Akvitánec.

„Jak se ti líbilo biskupovo kázání?“ zeptal se zamklého kamaráda. „Jistě, byla to dobrá řeč, ale přece jen jsem v ní prostrádal uplatňování pravidel rétoriky. Žádný básnický citát nezdobil jeho přednášku, i když se přímo nabízela četná místa z Vergilia a dalších spisovatelů, a i jinak chybělo to, na čem si klasikové řečnictví tak zakládají. Konečně i jeho gesta byla skromná a občas vypadala trochu neohrabaně. Ale teď řekni ty své mínění!“

„Biskup mluvil jako ten, kdo má moc a vidí, v co věří,“ odpověděl Gallus, stále ještě v zajetí velikého kázání.

„Vlastně mluvil spíš jako básník. Působí názomostí svých obrazů a přirovnání. Kdo vlastně byl jeho mistrem v umění výmluvnosti?“

„Nevím,“ odpověděl Gallus roztržitě, „pravděpodobně biskup Hilarius z Poitiers.“

„Ty jsi dnes přímo jednoslabičný.“

„Odpusť, příteli, ale dnes nemohu mluvit,“ odpověděl Burgundčan.

Stovky lidí čekaly před kostelními branami na biskupa, obklopili ho ti, kdo hledali radu či trpěli nouzí, nemocní a slabí ho prosili o pomoc. Martin je všechny vyslechl, aniž by, byť jen na okamžik, ztratil trpělivost, a nikoho nepropouštěl bez útěchy.

Bylo už dávno po poledni, když konečně dorazil do své chýše, kde ve spěchu skromně pojedl. Ale už na něho doráželi další. Bylo třeba rovnat spory, zjednávat pokoj, řešit pochybnosti, rozhodovat záležitosti svědomí. Arcidiacon mu přednášel své záměry, dómský komoří ho obtěžoval s vyúčtováními a plány. Jeden kněz chtěl vědět, zda biskup schvaluje procesí k hrobu mučedníka v blízkosti kláštera.

„Který mučedník leží pod oltářem zbudovaným na tomto místě?“ ptal se Martin. „Kdy zemřel jako svědek víry?“

„To už dnes nikdo neví,“ odpověděl duchovní.

„Ale já vím, kdo tam byl pochován, loupežník, který číhal na cestách, skončil na šibenici. Lid ho ctí jako světce, ale s blahoslavenými mučedníky nemá nic společného.“

„To je ale strašné,“ koktal kněz. „Odkud to víš, ctihodný otče?“

„Bůh mi to na onom místě oznámil,“ tajemně odpověděl biskup. „Proto se oltář musí zrušit a nikdo ať neputuje ke hrobu popraveného, jedině pokud by mu chtěl prokázat milosrdenství a modlit se za mír jeho duše.“

Kněz se neodvážil odporovat. Věděl, jak záračným způsobem biskup občas viděl věci skryté celému světu.

Martin se ještě věnoval svým návštěvníkům, když do jeho poustevny vtrhl mladý klerik, celý rozrušený.

„Otče, stalo se něco děsného,“ oznamoval udýchaně. „Prefekt Avitianus se právě vrací do města z trestní výpravy proti vzbouřeným kolonům. Vleče s sebou mnoho zajatců, kteří mají být zítra popraveni v aréně.“

Martin zasténal a skryl obličej v dlaních, zatímco z dómského náměstí sem zalévalo vřeštění trubek a pochodový krok legionářů. Pak přistoupil k oknu a zděšeně pozoroval di-

vadlo nabízející se jeho očím. Za vojáky se v těžkých řetězech vlekli nešťastní zajatci, většinou vyhladovělé, vyzáblé postavy, zahalené do ubohých cářů, muži, starci, mladí hoši, mnozí z nich ještě napúl děti, zbičovaní a dotlučení, mnozí se strašlivými ranami na nahých zádech. Před katedrálou průvod zastavil, herold oznamoval ze schodů svatyně hrozný rozsudek.

„To se nesmí stát,“ vyrazil ze sebe biskup. „Kdo ví, jaká bída dohnala tyto ubohé lidi ke vzpouře.“

Dlouho do noci zůstal ve své poustevně. Když odešel i poslední návštěvník, vrhl se na tvrdou zem a v úzkosti svého srdce úpěl k Bohu. Asi po hodině se zvedl. Právě v té chvíli někdo zaklepal na dveře, vstoupil mladičký student a řekl váhavě:

„Odpusť mi, otče, že k tobě přicházím ještě tak pozdě!“

„Jsem váš pastýř a jsem tu pro vás kdykoli,“ odpověděl biskup. „Co tě ke mně přivádí?“

„Jsem Gallus a navštěvuji v tomto městě školu jednoho rétorika. Dnes ráno jsem slyšel tvé kázání v katedrále a rozhodl jsem se zřeknout se světa, abych mohl sloužit jen Bohu a své duši. Proto tě prosím, přijmi mě do kláštera svých mnichů!“

Martin se zalíbením pozoroval v kalném světle lampy ušlechtilý obličej patnáctiletého.

„Vědí tvoji rodiče o tvém úmyslu?“ zeptal se.

„Moji rodiče jsou mrtvi. Žiji tu u příbuzného, šlechtěného muže, se kterým jsem o tom všem mluvil. Schvaluje mé rozhodnutí.“

„Jsi mladý a život mnichů je tvrdý,“ vzdychl biskup.

„To vím, otče! Přesto tě prosím, abys mnou kvůli mému mládí nepohrdal.“

„Přijď ráno do kláštera, pak uvidíme co dál. Teď mě ale nech o samotě, mám ještě důležitou pochůzku.“

Pokračování příště

Úmysl všeobecný:

**AŽ JSOU U VŠECH NÁRODŮ UZNÁVÁNA
A RESPEKTOVÁNA ZÁKLADNÍ PRÁVA
LIDSKÉ OSOBY.**

Úmysl misijní:

**AŽ SVĚDECTVÍ MUČEDNÍKŮ 20. STOLETÍ
DODÁVÁ MLADÝM ODVAHU VĚŘIT
A DÁ JIM RADOST Z HLÁSÁNÍ VÍRY
NA CELÉM SVĚTĚ.**

Úmysl národní:

**AŽ RADOST A SÍLA ROSTOUCÍ Z VÍRY
KŘESŤANŮ PŘETVÁŘÍ I OBTÍŽNÉ
MEZILIDSKÉ VZTAHY VE VZTAHY
PŘÁTELSKÉ.**

MODLITBA – MEDITACE

Jan Pavel II. stál 5. října 1995 před shromážděním OSN. Jaké poselství jim předal? Co pokládal za nejdůležitější jim sdělit?

„Dámy a pánové, stojím před vámi – jako můj předchůdce papež Pavel VI. přesně před 30 léty – ne jako ten, který má časnou moc (to jsou jeho slova), ani jako náboženský vůdce, který žádá privilegia pro své společenství. Jsem před vámi jako svědek: svědek důstojnosti člověka, svědek přesvědčení, že osud všech národů se nachází v rukou milosrdné Prozřetelnosti.

Máme překonat strach z budoucnosti. Můžeme to však dokázat jen společnými silami. „Odpověď“ na tento strach není donucování, potlačování ani jediný sociální „model“ vnucovaný celému světu. Odpovědí na strach, který zahluje lidskou existenci na konci 20. věku, je společné úsilí o vybudování civilizace lásky, založené na všeobecných hodnotách míru, solidarity, spravedlnosti a svobody. A duší civilizace lásky je kultura svobody: svobody jednotlivce, národů, svoboda žít v duchu vstřícné solidarity a odpovědnosti.

Nemáme mít obavy z budoucnosti. Nemáme mít strach z člověka. Nejsme zde slepou náhodou. Každá osoba byla stvořena k obrazu a podobě toho, který je na počátku všeho, co je. Můžeme jednat rozumně a moudře. S těmito dary a s pomocí Boží milosti můžeme vybudovat ve století, na jehož prahu stojíme, a pro příští tisíciletí civilizaci důstojnou lidské osobnosti, totiž opravdovou kulturu svobody. Můžeme to učinit a je to naším úkolem. A když to uděláme, můžeme si být vědomi toho, že slzy tohoto století připravily cestu novému jaru lidského ducha.“

Konečně povolání

Zkušenost s Duchem svatým

Duch svatý je pro pro mne tím, kdo hýbá mým srdcem, probouzí ve mně modlitby a přání, která může splnit jedině Bůh. Umožňuje mi, abych chválil Boha, dává mému srdci klid, pokoj a nepopsatelnou vnitřní radost. Ale než jsem dospěl k vědomé zkušenosti s Duchem svatým, trvalo to nějaký čas.

Na podzim roku 1987 jsem na základě vyprávění jednoho přítele poprvé z čisté zvědavosti odjel do Medjugorje. To místo na mne zapůsobilo, poznal jsem také, že je to dobré a důležité navštívit o nedělích bohoslužbu, ale jinak jsem se v ničem znatelněji nezměnil.

Ale toto místo mě nenechalo na pokoji. A tak jsem znovu několikrát putoval do Medjugorje. Pobyt zde znamenal pokaždé nějakou duchovní zkušenost, ale po každé cestě jsem byl po krátkém období určitého nadšení ve svém duchovním životě jen o něco málo dále než předtím. Tak jsem pomalu upevňoval svou víru. V těchto krátkých fázích plných dobrých předsevzetí mě trápila myšlenka, k čemu mě Bůh vlastně volá: ke kněžství, nebo k manželství? Byl jsem přesvědčen, že jednou to budu muset rozhodnout sám.

Na podzim 1994 mě modlitební skupina, ke které jsem od určité doby patřil, podnítila k tomu, abych se spolu s dalšími, kteří to chtěli udělat, zasvětil v duchu sv. Grigniona z Montfortu Panně Marii. Zasvěcení je třiatřicetidenní. Začal jsem se připravovat a listoval jsem v knize zasvěcení. Každý den se dává Panně Marii k dispozici určitý úsek života. Při tom jsem narazil na toto: předat vlastnictví svého majetku. To zchladi- lo můj zájem, a tak dostala tato kniha své pevné místo v mé knihovně.

Po roce jsem se rozhodl, že pojedou v době Silvestra se zájezdem do Medjugorje, abych

jednou změnu data oslavil jiným způsobem. Tehdy mě napadlo, zda bych přece jen neměl uskutečnit zasvěcení Panně Marii. A tak jsem koncem října začal se svým zasvěcením znovu jako s dárkem pro Matku Boží.

30. října nás vyzval vedoucí modlitební skupiny, aby všichni, kteří cítí ve svém srdci vnuknutí, předali před vystavenou Nejsvětější svátostí svůj život Pánu Ježíši. Pomyslel jsem si: Právě se zasvěcuješ Panně Marii, zasvěť se také Ježíši a zabi- ješ dvě mouchy jednou ranou...

Řečeno, provedeno. Následky byly překvapivě zřetelné. Tento i následující dny jsem zřetelně cítil ve svém srdci přítomnost Ducha svatého. Moje »dobrodružství s Bohem« mohlo začít.

Již druhý den jsem při svém každodenním zasvěcení nepociťoval žádný vnitřní odpor. Místo něho se v srdci usadila radost a hluboká modlitba. Moje láska k víře a k modlitbě vzrostly v krátkém čase do dosud neznámé síly, až jsem myslel: »Je-li to tak silné již před silvestrovskou poutí, co se pak stane v Medjugorje?«

Současně však jsem měl velký strach, abych v sobě neprobudil očekávání, které se nezvratně změní ve velké rozčarování. Krátce před Vánocemi došlo k rozhodujícímu zážitku. Předal jsem Panně Marii starost o své povolání. Moje dohoda s Matkou Boží zněla: »Není to moje rozhodnutí, mám-li se stát knězem, nebo ne; potřebuje-li mě Bůh k této službě, dá mi jasné znamení, které nepřipouští žádné pochyby. Ať už mě určil Bůh k jakémukoliv povolání, k rodině nebo ke kněžství, dá mi také potřebné naplnění.« Byl jsem svobodný. Netušil jsem, jak velice se člověk může osvobodit, jak velkou zátěž pro mne dosud myšlenka na povolání představovala.

« S napětím jsem očekával odjezd do Medjugorje. Během cesty jsem si všiml jedné dívky přibližně v mém věku. Ale vůbec jsme spolu nemluvili. Před první večerní mší jsem si pomyslel, že by nebylo špatné v zájmu seznámení jít na mši svatou v její společnosti. Ale ona se mi ztratila. V kostele byl nával a bylo nemožné se k ní přiblížit. A tak jsem pouze 10 m před sebou viděl její světlé vlasy s nápadnou sponou.

Během mše svaté padl můj zrak několikrát na ni. Modlil jsem se, nebo lépe slyšel jsem se modlit (Ducha svatého?): »Pane, jestli mne voláš k manželství, dej mi tuto ženu!« Ve stejném okamžiku jsem si teprve uvědomil vážnost této modlitby. Pak jsem se pokládal za hlupáka a zavrhl jsem tuto myšlenku. Ale cítil jsem v srdci velké pohnutí a neměl jsem již klid.

Příští den si při obědě sedla vedle mne. Byl jsem málem ohromen. Začali jsme si spolu poprvé (29. 12 1995) jen tak povídat. Od té doby řešíme všechny věci jedině spolu.

Přede mší svatou na závěr roku mi řekla: »Příští rok ti musím něco říct.« Tušil jsem již, co to asi bude. Když pak po půlnoční mši šli i ti poslední spát a my jsme zůstali sami, řekla mi: »Víš, je to dnes druhý den naší společné cesty, a já jsem se mnoho modlila, aby mi Panna Maria v tomto týdnu ukázala, jaké je moje povolání, zda nemám jít do kláštera. Proto bych teď chtěla vědět – myslím, že jsem se do tebe zamilovala – ale nechtěla bych celý týden snít, jestliže...« Nezbylo mi než říct: »Já také!« O hodinu později jsme mluvili o zasnoubení a sňatku. 11. ledna jsme se zasnoubili a 7. září 1996 jsme slavili svatbu. Loni na podzim 8. září 1997 se narodil náš syn František.

Bohu díky, že jsme mohli slyšet ve svém srdci tak jasně a jednoznačně jeho hlas.

*Cornelius Inama
Z »Vision 2000« přel. -IŠ-*

21. února 1998 vložil Jan Pavel II. 20 nově jmenovaným kardinálům biret při slavnostní bohoslužbě slova v chrámu svatého Petra.

Ve své promluvě připomněl, že nástupce sv. Petra je »sluhou služebníků Božích« a kardinálové jsou jeho prvními spolupracovníky a rádci v řadách všeobecné církve. Jsou jeho biskupy, kněžími a jáhny netoliko ve městě Římě, ale pro celý Boží lid, který římská církev v lásce spravuje.

Papež vzpomněl na arcibiskupa Jana Uhace, kterého Bůh povolal ještě před nominací, aby mu dal jinou korunu: korunu věčné slávy v Kristu.

»Jste vyzváni, abyste spolu s ostatními členy kardinálského

❑ **Kopie milostného obrazu Panny Marie Čenstochovské** bude putovat po všech 210 farnostech diecéze Bielsko-żywiecké od 28. února do 3. října 1998.

❑ **Polský poslanec Antoin Szymanski** se obrátil na obyvatele s výzvou, aby vystupovali proti pornografii a označovali prokuratuře každý případ, kdy je porušen zákon, který zakazuje šíření pornografie.

❑ **Jan Pavel II.** vyjádřil přání navštívit Irák. Jak řekl v rozhovoru s redaktorem deníku Corriere della Sera chaldejský patriarcha Babylonie Rafael I. Badavit, papež by chtěl jako poutník, který »kráčí po stopách Abraháma« navštívit Bagdád, pokud nadejde »vhodný okamžik«. Patriarcha řekl, že

Jmenování nových kardinálů

kolegia pomáhali papeži dovést loď Petrovu do historického cíle. Prosim o hojnost darů Ducha svatého pro celou církev, aby „jaro“ 2. vatikánského koncilu mohlo nalézt v novém tisíciletí své „léto“, tzn. zralý rozvoj. Poslání, ke kterému jste pozváni, vyžaduje bdělé a ustavičné rozlišování. To je důvod, proč vás vyzývám, abyste byli stále více muži Božími, pozornými posluchači jeho slova, schopný-

mi rozpoznat jeho světlo uprostřed křesťanského lidu a všech lidí dobré vůle.«

Při slavnostní liturgii 22. 2. na nám. Sv. Petra vložil Jan Pavel II. novým kardinálům prsten jako symbol věrnosti papeži.

Po této konzistoři má kardinálské kolegium 167 členů (z toho dva »in pectore«). Z nich 136 jmenoval Jan Pavel II., 29 Pavel VI. a dva Jan XXIII.

tento plán nemá nic společného s iráckou krizí. Svě pozvání tlumočil papeži během generální audience 18. února.

❑ **Skupina 50 hinduistických fundamentalistů** přepadla 14. února katolické zdravotní středisko v obci Nandurga ve státě Maharaštra v západní Indii. Zranili 10 pracovníků střediska včetně dvou řádových sester a jednoho kněze. Středisko patří do Katolického sdružení indických nemocnic, které pomáhá obětem po velkém zemětřesení z roku 1993.

❑ **Velkémsále Ústředního domu kina v Moskvě** se 18. února konala **premiéra filmu Kryštofa Zanussiho Bratr našeho Boha**, který byl natočen podle stejnojmenné hry Karla Wojtyly. Kromě četných vý-

znamných osobností moskevského politického a kulturního života se projekce účastnili také velvyslanci Polska a Kanady a četní duchovní.

❑ Příprava Velkého jubilea

Ve dnech 10. - 12. února se ve Vatikánu sešli zástupci biskupských konferencí na 2. setkání s ústředním výborem oslav Velkého jubilea. Bylo stanoveno potřebné kalendárium milostivého léta jako základ pro koordinaci příprav v jednotlivých zemích. Hlavním smyslem celé práce je duchovní příprava věřících. *KAI*

Dobrým nebude nazván ten, kdo ví, co je dobré, nýbrž ten, kdo to dobré miluje.

Sv. Augustin

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

Jak píše koncil, „Duch bydlí v církvi a v srdcích věřících jako v chrámě (srov. 1 Kor 3, 16; 6, 19), v nich se též modlí a vydává svědectví, že jsou přijati Bohem za vlastní dítky (srov. Gal 4, 6; Řím 8, 15-16 a 26). Uvádí církev do veškeré pravdy (srov. Jan 16, 13), sjednocuje ji ve společenství a ve službě, vybavuje a řídí ji různými hierarchickými a charismatickými dary a zdobí ji svými plody (srov. Ef 4, 11-12; 1 Kor 12, 4; Gal 5, 22). Omlazuje církev silou evangelia, ustavičně ji obnovuje a přivádí k dokonalému sjednocení s jejím Snoubencem“ (96).

26. Uvedená místa z koncilní konstituce „Lumen gentium“ nám říkají, že s příchodem Ducha svatého začala doba církve. Říkají nám též, že tato doba, doba církve, trvá. Trvá přes věky

a generace. V našem století, kdy se lidstvo již přiblížilo ke konci druhého tisíciletí po Kristu, se tato doba církve vyjádřila zvláštním způsobem prostřednictvím 2. vatikánského koncilu, koncilu našeho století. Je totiž známo, že to byl zvláštním způsobem koncil „eklesiologický“, koncil o církvi. Současně je učení tohoto koncilu svou povahou „pneumatologické“, proniknuté pravdou o Duchu svatém jako o duši církve. Můžeme říci, že ve svém bohatém učení obsahuje 2. vatikánský koncil ve vlastním smyslu slova všechno, „co říká Duch církvím“ (97) vzhledem k nynějšímu období dějin spásy.

Koncil, který se řídil vedením Ducha pravdy a vydal svědectví spolu s ním, zvlášť také potvrdil přítomnost Ducha svatého – Přímluvce. V jistém

smyslu ho nově „zpřítomnil“ v naší těžké době. Ve světle tohoto přesvědčení lépe pochopíme velkou důležitost všech iniciativ, směřujících k uskutečnění 2. vatikánského koncilu, důležitost jeho učení a jeho pastoračního a ekumenického zaměření. Z tohoto hlediska se také musí chápat a hodnotit následující synody biskupů, jejichž cílem je umožnit, aby se plody pravdy a lásky – pravé plody Ducha svatého – staly trvalým majetkem Božího lidu na jeho pozemském putování v průběhu staletí. Tato práce církve je nezbytná, snaží se o ověření a upevnění spasitelných plodů Ducha, udělených na koncilu. Pro tento cíl je třeba umět je pozorně „rozlišovat“ od všeho, co může naopak pocházet především od „vládce tohoto světa“ (98). Toto rozlišování je při uskutečňování díla koncilu tím potřebnější, že kon-

cil se dokořán otevřel současnému světu, jak jasně vysvítá z důležitých konstitucí „Gaudium et spes“ a „Lumen gentium“.

V pastorální konstituci čteme: „Jejich společenství (Kristových učedníků) se skládá z lidí, kteří sjednoceni v Kristu jsou Duchem svatým vedeni na svém putování do Otcova království a přijali zvěst o spáse, kterou mají podat všem. Proto také toto společenství cítí, že je těsně spjato s lidským pokolením a s jeho dějinami“ (99). „Církev ví dobře, že jedině Bůh, jemuž slouží, dává odpověď na nejvnitřnější touhy lidského srdce, které se nemůže

Biskupství ostravsko-opavské vypisuje výběrové řízení na místo ředitele Církevní střední školy a Střední zdravotnické školy svaté Anežky České v Odrách a dále na místo ředitele Základní školy svaté Zdislavy v Kopřivnici. Požaduje se vysokoškolské vzdělání pedagogického směru, nejméně čtyřletá pedagogická praxe, předpokládá se uplatňování křesťanských zásad v osobním životě a občanská bezúhonnost. Přihlášku spolu s kopií dokladu o nejvyšším ukončeném vzdělání, se životopisem a přehledem praxe zašlete do 20. 4. 1998 na adresu Biskupství ostravsko-opavské, nám. Msgr. Šrámka 4, Ostrava 1, 728 02.

Vedení pracovní skupiny PPR si Vás dovoluje pozvat na seminář o nejnovějších poznacích získaných na birminghamské konferenci IEEF o přirozeném plánování rodičovství **BIRMINGHAMSKÉ OZVĚNY na severní Moravě**, který se koná v pátek 3. 4. 1998 od 17 hod. v Salesiánském středisku mládeže (Don Bosco), Vítkovická 28, Ostrava 1, naproti ústřednímu autobusovému nádraží. Přihlásit se můžete písemně na brněnskou adresu sdružení: Pracovní skupina PPR, Žerotínovo nám. 6, 602 00 Brno, případně telefonicky: 05/42 32 11 05/kl. 2225. Přihláška ale není podmínkou účasti. Prosíme instruktory přirozeného plánování rodičovství, aby si přinesli osvědčení.
MUDr. Lázníčková, pracovní skupina PPR

Využijme letos poslední možnost levných poutních zájezdů před schválením zákona o pojištění cestovních kanceláří, které zájezdy podstatně zdraží. Obětujeme pouť za očistění světa v souladu se zjevením Panny Marie v Garabandalu. Nabídka poutních zájezdů zašle: KCK MISIE Masarykova 46, 75103 Brodek u Přerova. Telefon: 0641/74 11 50 nebo 0602/74 11 50.

STVORENIE

je názov nového kresťanského prírodovedeckého mesačníka, prvého svojho druhu. Prináša prekvapujúce, málo známe poznatky o stvorení, potope a dejinách, o prírode a vesmíre, a to **z biblického pohľadu.**

Odhaľuje tajomstvá minulosti, divy prírody a zamlčované skutočnosti.

Z obsahu 1. čísla:

Obhajoba potopy, Genesis v čínskom písme, Je človek z opice? Rast a vek ľudstva, Čísla v Biblii.

Písomne si vyžiadať prvé číslo! Pre ČR – časopis stojí 20 Kč, polročné predplatné je 120 Kč, ročné 240 Kč.

Adresa redakcie:
vyd. Verament; 908 49 Prietržka 125, Slovensko
alebo Martin Juráček, poste restante 695 01 Hodonín 1

AJ VEDA POTVRDZUJE NAŠU VIERU

MILES JESU – víkendové exercície pro rozpoznavání povolání (pro mladé muže ve věku 17–30 roků):

27. 2. – 1. 3. 1998 ● 13. – 15. 3. 1998
25. – 27. 9. 1998 ● 20. – 22. 11. 1998

**V církevním domě „Petrium“, BRNO
„JSTE SCHOPNI PRO NĚKOGO
RISKOVAŤ ŽIVOT? UDĚLEJTE TO
PRO KRISTA!!!“ (Jan Pavel II.)**

Informace a přihlášky:

Katolická komunita – MILES JESU,
Kamenná 59, 639 00 BRNO
tel.: 05/43 21 52 65
e-mail: mjbmomen@bm.czn.cz

Exercície – Sněžná u Krásné Lípy: muži – termín 4. – 8. června 1998.

Exercitátor P. Jiří Sýkora SJ. Cena 450 Kč, v nutných případech možná sleva. Podrobnosti na adrese: Ř. k. farnost, Sněžná č. p. 55, 407 46 Krásná Lípa, tel.: 0413/383 120.

Společenství Božího milosrdenství nabízí milostný obraz Božího Milosrdenství s třetím paprskem, který vznikl 17. 9. 1994 na přímlovu svatého Vojtěcha v klášteře sester Ježiše milosrdného jako mimořádný úkaz (plamen) na obraze Božího milosrdenství. Obraz velikosti pohlednice, cena 4 Kč včetně vize a zaslíbení ze 14. 8. 1995. Škapulíř na krk 8 Kč včetně vize a zaslíbení ze 14. 8. 1995. Kontaktní adresa: Markéta Jindrová, Stallichova 934/5, 140 00 Praha 4 - Krč

plně nasycit, žádným pozemským pokrmem“ (100). „Duch Boží... podivuhodnou prozřetelností řídí běh světa a obnovuje tvářnost země, je v tomto vývoji přítomný.“ (101)

II. DUCH, KTERÝ USVĚDČUJE SVĚT Z HŘÍCHU

1. Hřích, spravedlnost a soud

27. Ježíš ohlašuje ve večera-dle příchodu Ducha svatého „za cenu“ svého odchodu a slibuje: „Odejdu-li, pošlu ho k vám.“ A v téže souvislosti dodává: „Až přijde, usvědčí svět z toho, co znamená hřích, spravedlnost a soud“ (102). Tentýž Utěšitel a Duch pravdy, o kterém bylo slíbeno, že „naučí“ a „připomene“, že „vydá svědectví“ a že „dovede k celé pravdě“, je ohlášen slovy právě uvedenými jako ten, který „usvědčí svět“ z toho,

co znamená hřích, spravedlnost a soud.

Ještě více, zdá se, naznačuje kontext této řeči. Ježíš spojuje toto ohlášení Ducha svatého se slovy, která naznačují jeho „odchod“ skrze kříž a dokonce podtrhují nutnost jeho odchodu: „Je to pro vás dobré, abych já odešel. Jestliže totiž neodejdu, Utěšitel k vám nepřijde“ (103).

Ale za ještě důležitější nutno pokládat výklad, jaký sám Ježíš připojuje k těmto třem slo-vům: hřích, spravedlnost, soud. Neboť říká: „Usvědčí svět z toho, co znamená hřích, spravedlnost a soud. Ze hříchů: že nevěří ve mne; ze spravedlnosti: že odcházím k Otci a už mne neuvíde; ze soudu: že vládce tohoto světa je už odsouzen“ (104). V Ježíšově myšlence mají hřích, spravedlnost, soud velmi přesný smysl, odlišný od smyslu, jaký by snad byl někdo nakloněn přepisovat těmto slo-

vům, nezávisle na výkladu toho, který mluví. Tento výklad ukazuje, jak se má rozumět onomu „usvědčení světa“, které je vlastní Duchu svatému. Zde je důležitý jak smysl jednotlivých slov, tak fakt, že je Ježíš spojuje do jedné věty.

Poznámky:

- 76 – Mt 3,11; Lk 3,16; 77 – Jan 16,13; 78 – Jan 16,14; 79 – Jan 16,15
80 – Srov. Jan 14,26; 15,26
81 – Jan 3,16; 82 – Řím 1,3 a n.
83 – Ez 36,26 a n.; srov. Jan 7,37-39; 19,34;
84 – Jan 16,7
85 – Srov. sv. Cyril Alex. , In Joannis Evangelium, lib. C, cap. II: PG 73, 756
86 – Jan 20,19-22; 87 – Srov. Jan 19,30
88 – Srov. Řím 1,4; 89 – Srov. Jan 16,20
90 – Jan 16,7; 91 – Jan 16,15
92 – A. vat. ekum. kon. , dogm. konst. o církvi, LG 4
93 – Jan 15,26 a n.
94 – Dekret o misijní činnosti církve, Ad Gentes 5
95 – Srov. Sk 1,14
96 – Dogm. konst. o církvi, LG, 4. Zde je celá patristická a teologická tradice

o vnitřním spojení mezi Duchem svatým a církví. Toto spojení je někdy představováno analogicky podle vzta-hu mezi duší a tělem v člověku: srov. sv. Irenej, Adversus haereses, III, 24,1: SC 211, pp. 470-474; sv. Augustin, Sermo 267, 4,4: PL 38, 1231: Sermo 268,2: PL 38,1232; In Ioannis evangelium tractatus, XXV, 13; XXVII, 6: CCL 36,266,272 a n. ; sv. Řehoř Veliký, In septem psalmos paenitentiales expositio, Psal. V,1: PL 79,602; Didymus Alex. , De Trinitate, II,1: PG 39, 449 a n. ; sv. Atanáš, Oratio III contra Arianos, 22,23,24: PG 24 368 a n., 372 a n.; sv. Jan Zlatoústý, In Epistolam ad Ephesios, Homil. IX, 3: PG 62,72n. Sv. Tomáš Akv. shrnul předchozí patristickou a teologickou tradici a představil Ducha svatého jako „srdce“ a „duši“ církve: srov. Summa Theol. III. q. 8, a. 1, ad 3; In symbolum Apostolorum Expositio, a. IX; In Tertium Librum Sententiarum, Dist. XIII. q. 2, n. 2, questiuncula 3
97 – Srv. Zj 2,29; 3,6. 13. 22
98 – Srv. Jan 12,31; 14,30; 16,11
99 – Gaudium et spes („Radost a naděje“), 1;
100 – Tamtéž, 41; 101 – Tamtéž, 26;
102 – Jan 16,7 a n.;
103 – Jan 16,7
104 – Jan 16,8-11

Liturgická čtení

Neděle 8. 3. – 2. neděle postní

1. čt.: Gn 15,5–12.17–18
Ž: 27(26),1.7–8a.8b–9abc.13–14 Odp.: 1a
2. čt.: Flp 3,17–4,1
Ev.: Lk 9,28b–36

Pondělí 9. 3. – připomínka sv. Františky Římské

1. čt.: Dan 9,4b–10
Ž: 78,8.9.11+13 Odp.: Ž 102,10a
Ev.: Lk 6,36–38

Úterý 10. 3. – připomínka sv. Jana Ogilvie

1. čt.: Iz 1,10.16–20
Ž: 49,8–9.16bc–17.21+23 Odp.: 23b
Ev.: Mt 23,1–12

Středa 11. 3. – ferie

1. čt.: Jer 18,18–20
Ž: 30,5–6.14.15–16 Odp.: 17b
Ev.: Mt 20,17–28

Čtvrtek 12. 3. – ferie

1. čt.: Jer 17,5–10
Ž: 1,1–2.3.4+6 Odp.: Ž 39,5a
Ev.: Lk 16,19–31

Pátek 13. 3. – ferie

1. čt.: Gn 37,3–4.12–13a.17b–28
Ž: 104,16–17.18–19.20–21 Odp.: 5a
Ev.: Mt 21,33–43.45–46

Sobota 14. 3. – ferie

1. čt.: Mich 7,14–15.18–20
Ž: 102,1–2.3–4.9–10.11–12 Odp.: 8a
Ev.: Lk 15,1–3.11–32

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	8.3.	9.3.	10.3.	11.3.	12.3.	13.3.	14.3.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	270	271	272	271	272	271	272
Antifony	313	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	313	317	321	324	327	331	334
Antifona k Zach. kantiku	313	317	321	324	328	331	334
Prosby	314	318	321	325	328	331	335
Záv. modlitba	314	318	322	325	328	332	335

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	314	318	322	325	329	332	335
Záv. modlitba	314	318	322	325	328	332	335

Nešpory:

SO

Hymnus	268	268	269	268	269	268	269	268
Antifony	311	316	945	960	976	992	1009	336
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	311	316	319	323	326	330	333	336
Ant. ke kant. P. M.	312	316	320	323	327	330	333	337
Prosby	312	316	320	323	327	330	333	337
Záv. modlitba	314	314	318	322	325	328	332	339
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

LÁSKA A PARTNERSTVÍ

Andreas Laun

Mladému čtenáři předkládáme dílo rakouského morálního teologa Andrese Launa, které pojednává o problémech lásky, sexuality a partnerství ve světle nauky evangelia a katolické církve.

Autor se nad těmito problémy zamýšlí též ve světle personální filozofie Dietricha von Hildebranda a ukazuje, že nauka církve nebrzdí rozvoj pravých lidských hodnot, ale naopak je chrání a přivádí k plnosti pravého lidství.

Doc. P. ThDr. Andreas Laun se narodil r. 1942 ve Vídni, je členem řádu oblátů sv. Františka Saleského. Po teologických studiích v Salzburgu, Eichstättu a Fribourgu působil v duchovní správě (od r. 1989 v Kahlenbergerdorfu u Vídně) a jako profesor morální teologie na řádových vysokých školách v Heiligenkreuzu a Benediktbeuernu. Je autorem četných teologických spisů a v Rakousku je znám z různých diskusí v rozhlase a televizi. 25. března 1995 přijal v Salzburgu biskupské svěcení a od tohoto data působí jako pomocný biskup v salzburské diecézi.

Brož., A5, 80 stran, 35 Kč.

Započat několika málo prorockými hlasy (jako Hildebrand a Adam), uvedl se do pohybu počátkem tohoto století v katolické církvi proces zamýšlení se nad podstatou manželství, lásky a sexuality, který byl II. vatikánským koncilem neodvolatelně potvrzen... Podepřen koncilními dokumenty a příspěvky Pavla VI., rozvinul dále Jan Pavel II. katolické učení o lidské lásce způsobem, který nám přímo bere dech. Nově ho osvětlil a velmi prohloubil

pečlivým rozjímáním biblických textů – od Geneze přes Píseň písní až po Horské kázání, takže můžeme říci: Tento vývoj katolického učení staví do stínu vše, co se doposud za dvacet století trvání církve v této oblasti objevilo.

Odhlédneme-li od mnoha vykojení v průběhu dějin církve, je třeba, abychom pravdu hledali u těch, které v první řadě považujeme za korunní svědky pravého křesťanského učení. Srovnáme to nejkrásnější a nejvyváženější z jejich textů s tím, co říká k tomuto tématu nynější papež, a poznáme: jsme svědky Bohem darované hodiny duchovního průlomu – srovnatelného s jinými významnými vývoji nauky, které formovaly a měnily církevní historii. Můžeme bez lichotivého přehánění říci: Ještě nikdy nemluvil učitelský úřad církve tak diferencovaným a citlivým způsobem o manželské lásce, o manželském objetí a o jeho „jedinečném, ano mimořádném významu“ (Jan Pavel II.) pro muže a ženu, jak tomu bylo v posledních desetiletích.

(Cit. z knihy str. 69, 67)

RŮŽENEC

Sborník

Křesťan dnešních dnů stojí tváří v tvář mnoha těžkým problémům. Boží lid někdy propadá malomyslnosti. Ztrácí naději a odvahu. Slyšíme slova: Jedině modlitba může pomoci...

Kde čerpala předcházející pokolení svou naději a odvahu?...

Růženec je skutečnou a jedinečnou modlitbou, školou naděje a odvahy. Je ale důležité růženec správně pochopit a dobře jej prožívat. Sv. František Saleský se modlil denně růženec asi hodinu. Ve svém „Úvodě do zbožného života“ věnuje však růženci jen tato slova: „Růženec je velmi prospěšný způsob modlitby, dovedeš-li se jej modlit, jak náleží. K tomu měj nějakou z knížek, která učí, jak je třeba se jej modlit.“

Tato malá brožurka přináší náměty a pomoc ke správné a dobré modlitbě jednotlivých růžencových tajemství.

Formát A5, 52 stran, 23 Kč.

Piaceno prevodem
706 035

Novinové vypiataňe

Odesilatel:

Matica cyrilometodějská s. r. o.
 EXPEDICE
 Dolní nám. 24
 771 00 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matica cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Oficiálně teologicky recenzováno. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticem@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticem). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘÍZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článku o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjadřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.